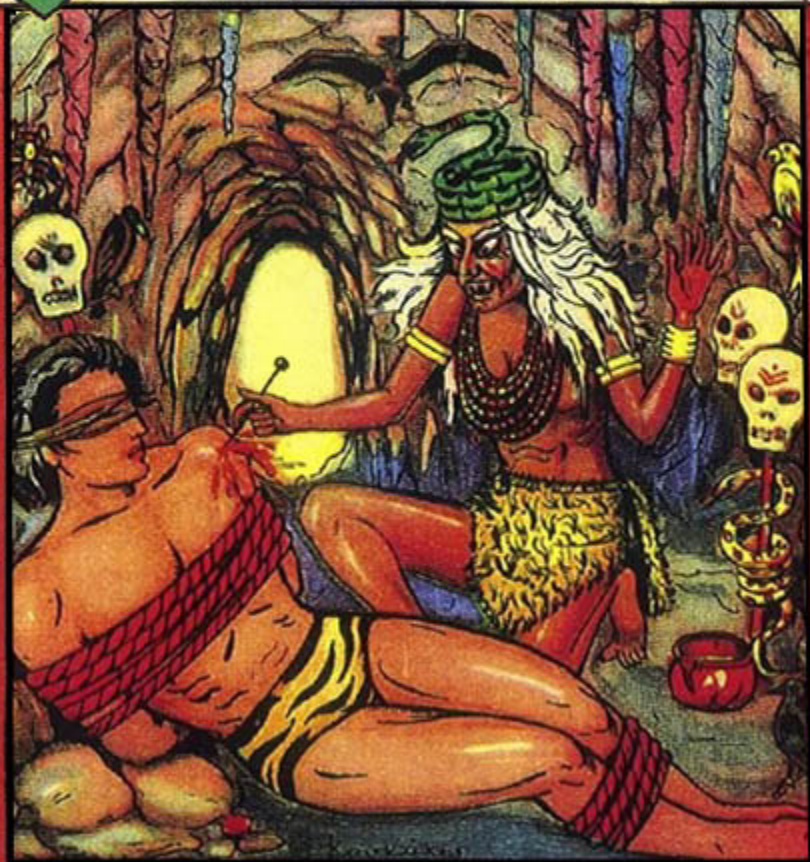

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
34

Η ΣΤΡΙΓΚΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Οί άραπάδες χορεύουν, γύρω άπ' τή φωτιά. τούς άγριους
πολεμικούς χορούς τής πρωτόγονης φυλής τους.

Η ΣΤΡΙΓΚΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ

«ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΓΙΝΩ
ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ;»

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Όλόκληρη τή νύχτα ή πα-
νώρια Ταταμπού δέν μπορέσε
νά κλείση μάτι. Ξάγρυπνη
στριφογύριζε στά χορταρένια
στρωσίδια της μέσα στήν πέ-
τρινη σπηλιά πού θρίοκεται
στή μεγαλόπρεπη κορφή τού
θεόρατου βουνού...

Έχουν φθάσει πιά τά χαρά-

ματα... Κί' άκόμα μαυρες σκέ-
ψεις καί κακά προαισθήματα
τή θασανίζουν.

Έτσι, σηκώνεται άργά καί
προχωρεί πρός τό άνοιγμα τής
σπηλιάς πού κοιμάται άνάσκε-
λα καί ροχαλίζει σάν δράκος
ό φοβερός καί τρομερός Πο-
κοπίκο.

Ἡ Κόρη τῆς Ζούγκλας περνάει ἀπὸ πάνω του καὶ θγαίνοντας ἔξω, φθάνει κοντὰ στὸ θράχιο ποῦ συνηθίζει νὰ πλαγιάζῃ μονάχος ὁ γιγαντόσωμος Γκαοῦρ.

Κάθεται κι' αὐτὴ πλάι του καὶ τὸν ξυπνάει χαϊδεύοντάς του τὰ κατάμαυρα σγουρὰ μαλλιά.

— Πρέπει νὰ μιλήσουμε, τοῦ λέει.

Τὸ πανώριο μελαψὸ παλικάρι ἀνασηκώνεται. Κυττάζει μὲ ἀνείπωτὴ ἀγάπη τὴν ἀγνὴ συντρόφισσα τῆς καρδιάς του καὶ ψιθυρίζει ἀνήσυχτα:

— Τὰ μάτια σου εἶναι θουρκωμένα, Ταταμπού! Σοῦ συμβαίνει τίποτα;

Ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα Κόρη καταπίνει ἓνα λυγμό. Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Νοστάλγησα τὴ μικρὴ καὶ δοξασμένη Πατρίδα μας, Γκαοῦρ: Τὴν ἀθάνατὴ Ἑλλάδα!... Γῆ χώρα ποῦ ἀκόμα δὲν ἀξιοθήκαμε νὰ γνωρίσουμε!..

Καὶ προσθέτει:

— Τί λὲς λοιπόν; Παίρνουμε τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ φύγουμε γρήγορα γιὰ τὴν Πατρίδα; Ἀρκετὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας χάσαμε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα!...

Ὁ Γκαοῦρ χαμογελάει πονεμένα:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο δεινὸ τῆς ζωῆς μου, Ταταμπού. Θέλω νὰ γονατίσω καὶ νὰ φιλήσω τὸ χῶμα τῆς Ἑλλάδας! Μὰ γνωρίσω τοὺς πατριώτες μου! Τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς Ἕλληνες!... Φαντάζομαι πό-

σο πιδ δυνατοὶ καὶ ἀτρόμητοι θὰ εἶναι ἀπὸ ἐμένα!... Γιατὶ αὐτοὺς τοὺς ἔθρεψε τὸ ἅγιό χῶμα τῆς Πατρίδας! Ἐνῶ ἐγὼ γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα στὴν ὀρφάνεια τῆς μαύρης ξενιτειᾶς!..

Καὶ ἀναστενάζοντας συνεχίζει:

— Ὅμως δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμα!... Πρέπει νὰ μείνω στὴ Ζούγκλα. Εἶναι ἓνας σοβαρὸς λόγος ποῦ μὲ κρατᾷ ἐδῶ!..

— Ποιὸς λόγος; ρωτᾷ ἡ πανώρια Κόρη. Δὲν κάνει νὰ μοῦ τὸν πῆς;

— Πρόκειται γιὰ τὸν Ταρζάν, τῆς ἀποκρίνεται. Ὁ ἀγαπημένος «ἀδελφός» μου κινδυνεύει!..

— Κινδυνεύει ὁ Ταρζάν; ψιθυρίζει χαμένα ἡ Ταταμπού.

— Ναι!... Τὰ χρόνια του περάσανε... Οἱ ἄγριοι Ἰθαγενεῖς καὶ τὰ θηρία ἀρχισαν νὰ μὴ τὸν λογαριάζουν. Νὰ μὴ τὸν φοβοῦνται!... Σίγουρα θὰ χάσῃ ὄχι μόνο τὸ θρόνο, μὰ καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα!... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μείνω!.. Ἐχω ὑποχρέωσι νὰ τὸν βοηθήσω σὲ κάθε κίνδυνο!..

Ἡ Ταταμπού θυμῶναι ἀκούγοντας τὰ λόγια του:

— Γκαοῦρ, τοῦ λέει. Θαυμάζω θέβαια τὸ ὑπέροχο ψυχικὸ σου μεγαλεῖο. Γι' αὐτὸ καὶ σοῦω χαρίσει τὴν καρδιά μου!... Ὅμως ἡ μεγάλη καλωσύνη σου σὲ τυφλώνει. Δὲν βλέπεις τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθειαν!...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ:

— 'Ο Ταρζάν δέν εἶναι «ἀγαπημένος ἀδελφός σου» ὅπως τὸν λές! Εἶναι ἕνας ὑπουλος καὶ θανάσιμος ἐχθρός! Πασχίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ ἐξοντώσῃ. Νὰ σὲ θγάλῃ ἀπὸ τῆ μέσῃ!...

'Ο Γκαοὺρ τὴν κυττάζει χαμένα.

— Ταταμπού, ψιθυρίζει. Πο-
τὲ δέν περίμενα ν' ἀκούσω ἀπὸ
τὸ στόμα σου τέτοια λόγια! Γιατὶ κι' ἂν ἀκόμα εἶναι σω-
στά αὐτὰ πού λές, τί θέλεις
νὰ κάνω; Νὰ φερθῶ κι' ἐγὼ
τὸ ἴδιο;

'Η πανώρια Κόρη ἔχει γίνε

ἐξω φρενῶν:

— Ναί! τοῦ ἀποκρίνεται.
"Ὅταν ἕνα θερίο χύνεται νὰ σὲ
σπαράξῃ, πρέπει νὰ προλά-
θῃς: Νὰ τὸ σπαράξῃς ἐσύ!...
Καταλαβαίνεις;

'Ο Γκαοὺρ τὴ ρωτᾷ ἡρε-
μα:

— Θέλεις δηλαδὴ νὰ γίνω
δολοφόνος;

— Ὀχι! Ἐλῶ νὰ παλέψῃς
τίμια μαζί του. Σὰν ἄντρας!
Σὰν Ἕλληνας!...

'Ο μελαψὸς γίγαντας χαμο-
γελάει πονεμένα:

— Μὰ ἐγὼ εἶμαι πιὸ νέος...
Εἶμαι πιὸ γερόν καὶ πιὸ δυνα-

'Η στρίγγλα Μάγισσα τῆς Φρίκης ξεριζώνει τὰ μαλλιά τοῦ
Γκαοὺρ, τοῦ τραβάει τὰ νύχια καὶ τοῦ τρυπάει τίς σάρκες
μὲ μιά μεγάλη βελόνα.

τός!... "Όσο «τίμιος» κι' αν χτυπηθώ μαζί του, δολοφόνος θά γίνω!...

"Η Ταταμπού χαμηλώνει τὰ μορφα μαυροπράσινα μάτια της. Καί μουρμουρίζει:

— Δέν ξέρω... Δίκηο έχεις... Τότε νά φύγουμε... Γι' αυτό σοῦ λέω νά πάμε στήν Πατρίδα. "Αν μείνης ἐδῶ, κινδυνεύεις! "Ο Ταρζάν θά σέ σκοτώσῃ!... Πρέπει λοιπόν νά προλάβῃς. Νά χτυπήσῃς πρῶτος ἐσύ!... Γιατί σέ ἀγαπῶ, Γκαούρ! Γιατί δέν θέλω νά σέ χάσω!...

"Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας τήν κυττάζει παράξενα στά μάτια:

— Μοῦ ζητᾶς νά χτυπήσω τόν ἀδελφὸ μου;

— Ναί!...

— Αὐτό δέν θά μπορέσω νά τὸ κάνω ποτέ!

"Η Ταταμπού τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια της:

— "Όχι!... Θά τὸν χτυπήσῃς!... "Αλλοιῶς θά τὸν σκοτώσω ἐγώ!... Μέσα στὴ σπηλιά ἔχω κρυμμένο ἓνα πιστόλι. Τὸ εἶχα πάρει κάποτε ἀπὸ κάποιον σκοτωμένο λευκό... Δέν θά λογαριάσω τίποτα!...

"Ο Ποκοπικό, πού ἀπὸ ὄρα ἔχει ξυπνήσει καὶ τοὺς παρακολουθεῖ, δέν θασιτιέται πιά. Καὶ φωνάζει:

— "Αμάν, θρὲ παιδιά!.. "Αποφασίστε, τέλος πάντων... "Η ὁ ἕνας, ἢ ἡ ἄλλη, καθαρίστε τον. Θέλω νά κοιμηθῶ!...

"Η πανώρια μελαψὴ Κόρη σηκώνεται ἀγριεμένη καὶ μουρμουρίζοντας:

— "Ο Ταρζάν θέλει νά σέ σκοτώσῃ. "Η Τζέιν θέλει νά σέ ξελογιάσῃ!... Θά ἐκδικηθῶ!...

Κι' ἀμέσως προχωρώντας ξαναμπαίνει στὴ σπηλιά...

.....

"Ολόκληρη τὴν ἡμέρα μένει ἐκεῖ κλεισμένη. Οὔτε γιὰ φαγητό θγαίνει, οὔτε γιὰ νερό!...

Μά κι' ὁ Γκαούρ εἶναι θυμωμένος μαζί της. Οὔτε μιὰ φορὰ δέν μπαίνει στὴ σπηλιά γιὰ νά δῇ...

Τὴν ἴδια στάσι κρατᾷ καὶ ὁ Ποκοπικό. Πού σέ μιὰ στιγμή, λέει στὸν γιγαντόσωμο "Ελληνα:

— Κουράγιο μαντράχαλε!... Βάστα τὴ θέσι σου. "Αν τῆς μιλῆσῃς πρῶτος θά σέ περάσῃ γιὰ ξελιγωμένο!

"Ωπου κάποτε θραδυάζει...

"Ο νῆνος ξαπλώνει πάλι μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Κι' ὁ Γκαούρ, λίγο πιδ πέρα, πάνω στὸ συνηθισμένο του θράχο.

Σέ λίγο κοιμοῦνται κι' οἱ δυὸ θαθεία...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΡΟΥΧΟΥΝ

Στὴν πιδ ἔρημικὴ κι' ἀγρία περιοχή τῆς Ζούγκλας, ζοῦνε ἀπαίσιοι καὶ τρομακτικοὶ ἀνθρώποφαγοι!...

Παράξενο εἶναι τὸ ντύσιμό τους, μὲ κόκκινα φτερά στὴ μέση καὶ στά κεφάλια. Τὰ μαῦρα κόρμιά τους εἶναι φρι-

κτά στιγματισμένα.

Μαχαίρια, κοντάρια κι' ασπίδες δέν κρατούν αυτοί. Μοναδικό τους όπλο είναι τό ρόπαλο...

'Αρρώστεια τους: ή λαιμαργία. Δέν χορταίνουν ποτέ! Σπαράζουν και θεριά για να χορτάσουν τ' άδηφάγα στομάχια τους. Κι' όταν δέν βρίσκουν θεριά τρώνε ό ένας τόν άλλονε!...

Γιά Θεό τους λατρεύουν τόν Κεραυνό. Μονάχα αυτόν φοβούνται.

Με άλλα λόγια είναι μιá φυλή αφάνταστα άγρια, επιθετική κι' επικίνδυνη. Όλοι στη Ζούγκλας τούς τρέμουν.

'Αρχηγός της άπαίσιας αυτής φυλής είναι ό φύλαρχος Μπουρουχούν, τερατόμορφος κανιβαλος! Και βασιλιάς και μάγος μαζί, πού οι μαύροι άνθρωποφάγοι του τόν πιστεύουν για Θεό!

.....

Είναι σούρουπο. Έχει περάσει αρκετή ώρα πού ό χρυσός ήλιος έγειρε κουρασμένος και κρύφτηκε πίσω από τά μακρυνά βουνά της δύσης.

Απόψε ή άγρια φυλή των κανιβαλων με τά κόκκινα φτερά, έχουν τρανό πανηγύρι.

Γύρισαν νικητές από ένα μεγάλο γιουρούσι σε κάποια γειτονική φυλή.

Έχουν αρπάξει πάνω από δέκα ψαχνωμένους σκλάβους κι' άλλες τόσες όμορφες σκλάβες.

Στή μέση του χορταρένιου χωριού τους έχουν ανάψει μιá τεράστια φωτιά. 'Αντίκρου ό αήτη τή φωτιά και πάνω ό Έναν σκαλισμένον και στολισμένο κορμό δέντρου βρίσκεται καθισμένος ό άπαίσιος και τρομακτικός Μπουρουχούν.

Γύρω-γύρω στη φωτιά χορεύουν τραγουδώντας οι κανιβαλοι. Ένω πλάι τους βρίσκονται κάτω, δεμένοι με χορτόσχοινα οι σκλάβοι και οι σκλάβες.

Τά τάμ-τάμ χτυπούν αδιάκοπα και δαιμονισμένα.

Ό τερατόμορφος φύλαρχος παρακολουθεί αγέρωχα τήν άγρια τελετή.

Όσπου σε μιá στιγμή γνέφει στους ταμταμτζήδες να σταματήσουν. Τα ό τ ό χρονά σταματάει κι' ό χορός.

Όλόκληρη ή φυλή αλαλάζει τώρα με άγρια χαρά!

Είναι ή στιγμή πού ό Μπουρουχούν θα δώση τό σύνθημα ν' αρχίσουν οι μονομαχίες. Οι νικητές θα πάρουν ζωντανά θραβεΐα: "Άλλο ένα σκλάβο για να χορτάση τήν πείνα του. Άλλος μιá όμορφη σκλάβα για να στολίση τό βρωμερό καλύδι του...

Και νά :

Οι χορευτές χωρίζονται άμέσως σε δυό έχθρικές παρατάξεις. Η μιá μαζεύεται άριστερά από τόν φύλαρχο. Η άλλη δεξιά του.

Ό Μπουρουχούν χτυπάει τρεις φορές τά χέρια.

Από τή μιá παρατάξι ξεπετιξται γρήγορα ένας γιγαντής

σωμος καννίθαλος. Τὸ ἴδιο κι' ἀπ' τὴν ἄλλη.

Προχωροῦν ἀργὰ καὶ σμίγοντας μπροστά στὸν Ἀρχηγό, τρίβουν τὶς μύτες τους. Εἶναι μιά ἐνδειξὶ φιλίας καὶ ἀγάπης.

Στὰ χέρια τους κι' οἱ δυὸ κρατᾶνε τρομακτικὰ ρόπαλα!

Ὁ Μπουρουχοῦν δίνει τώρα τὸ σύνθημα, φωνάζοντας:

— Γκάρ, θούγκ—θούγκ!...

Οἱ πρωτόγονοι μονομάχοι ὑποχωροῦν ἕνα βῆμα. Σηκώνουν τὰ ρόπαλα καὶ τὰ κατεβάζουν μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον.

Αὐτὸ ἦτανε!...

Ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμή ἀρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία.

Κάθ' ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπαλοὺς πασχίζει νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ρόπαλο τὸν ἄλλον στὸ κεφάλι!...

Εἶναι ὁμως κι' οἱ δυὸ ἐξαιρετικά ἐπιτήδειοι στὴ μονομαχία. Τὰ ρόπαλα εἶναι γι' αὐτοὺς καὶ ὄπλα καὶ ἀσπίδες!... Μὲ αὐτὰ χτυποῦν καὶ πάνω σ' αὐτὰ δέχονται τὰ χτυπήματα...

Ὁλόκληρη ἡ φυλὴ, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ἀλαλάζουν ἀγρία γύρω τους. Ἄλλοι δίνουν κουράγιο στὸν ἕνα κι' ἄλλοι στὸν ἄλλο ἀντίπαλο.

Ὁ τερατόμορφος φύλαρχος πταρ-γούβεϊ μ' ἐνδιαφέρον κι' αὐτὸς τὸν θανάσιμο ἀγῶνα.

Ὡσπου κάποτε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μονομάχους δὲν προφταίνει νὰ φυλαχτῇ. Καὶ τὸ ρόπαλο τοῦ ἀντιπάλου πέφτει

μὲ τρομακτικὴ ὀρμὴ πάνω στὸ κεφάλι του. Τοῦ τὸ ἀνοίγει στὰ δυό.

Ὁ γιγαντώσωμος καννίθαλος βγάζει ἕνα πονεμένο θογγητὸ καὶ σωριάζεται κάτω νεκρός.

Ὁ μισὸς πληθυσμὸς τῆς ἀγρίας φυλῆς ἀλαλάζει τώρα πανηγυρικά. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι μισοὶ μουγγρίζουν σὰν πληγωμένα θηρία γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ μονομάχου τους.

Ὁ Μπουρουχοῦν σηκώνεται ἀργὰ ἀπὸ τὸν σκαλισμένο κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ κάθεται καὶ προχωρεῖ μεγαλόπρεπα... Φτάνει κοντὰ στὸ νικητῇ, ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ ματωμένο ρόπαλο ποὺ κρατᾷ καὶ τὸ πετάει στὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς, λέγοντάς του:

— Οὐρχ ὀξέ, ἄμ μπότ ἀχμάν!... Βούξ ἀράλχ μιάμ ἔρφε σονθί!...

Δηλαδή:

— Παλικάρια σὰν καὶ σένα! Δὲν χρειάζονται ρόπαλα. Τοὺς φτάνουν τὰ χέρια τους!...

Ὁ φύλαρχος ἀρπάζει ἀμέσως ἕναν ἀπὸ τοὺς δεμένους σκλάβους καὶ τὸν προσφέρει στὸν νικητῇ.

— Σίγουρα θά εἶσαι κουρασμένος καὶ θά πεινᾷς, τοῦ λέει. Φάτουν λοιπὸν νὰ χορτάσης.

Ὁ καννίθαλος ἀρπάζει στὶς χεροῦκτες του τὸν ψαχνωμένο σκλάβο καὶ φεύγει τρέχοντας γιὰ τὸ χορταρένιο τοῦ καλύθι. Ἐκεῖ θὰ τὸν κόψῃ κομματάκια, θ' ἀνάψῃ φωτιά καὶ θὰ τὸν ψήσῃ.

Ὁ σκλάβος ξέρεي τὴν τύχη

Τὰ μάτια τῆς πχνέμορφης Τζέϊν γαμίζουσιν δάκρυα :
 — “Ελα, ἀγαπημένε μου, λείπει σὸν Γκακέρ. “Ελα νὰ φύ-
 γουμε μακριὰ ἀπ’ ἐδῶ !

ποὺ τὸν περιμένει. Γιατὶ κι αὐ-
 τὸς πολλές φορές εἶχε κάνει
 τὸ ἴδιο σὲ ἄλλους σκλάβους
 τῆς δικῆς του φυλῆς. Οὐρλιά-
 ζει λοιπὸν καὶ χτυπιέται, σπα-
 ράζοντας στὴ θανατερὴ ἀγκα-
 λιά τοῦ πεινασμένου κανίθα-
 λου.

Ὁ ἀπαίσιος Μπουρουχὸν
 ξανακάθεται μεγαλόπρεπος
 στὸν πρωτόγονο θρόνο του.
 Καὶ ξαναχτυπάει τὰ χέρια δι-
 νοντας καινούριο σὺνθημα.

Δυὸ ἄλλοι γιγαντώσωμοι μο-
 νομάχοι ἀρχίζουν νὰ χτυπιῶν-
 ται τώρα μὲ τὴν ἴδια λύσσα
 καὶ μανία.

Κι ὅταν ὁ ἓνας ἀπ’ τοὺς
 δυὸ σωριάζεται κάτω νεκρὸς,
 ὁ ἄλλος — ὁ νικητὴς — παίρ-
 νει γιὰ ἐπαθλο ἀπὸ τὰ χέρια
 τοῦ ἀρχηγοῦ μιὰ νέα κι ὀμορ-
 φη σκλάβα.

“Ετοι, τὴ σηκώνει κι αὐτὸς
 στὴν ἀγκαλιά του καὶ τρέχει
 μὲ λαχτάρα γιὰ τὴν καλύθα
 του .

Οἱ μονομαχίες μὲ τὰ ρόπα-
 λα συνεχίζονται. Μέχρι ποὺ ὁ
 φύλαρχος δίνει σὸν τελευταῖο
 νικητὴ καὶ τὸν τελευταῖο σκλά-
 βο!...

ΜΙΑ ΤΕΡΑΤΟΜΟΡΦΗ ΣΤΡΙΓΓΛΑ!

Τώρα δὲν ἀπομένουν κάτω παρὰ μονάχα οἱ σκοτωμένοι μονομάχοι..

Αὐτοὺς τοὺς παίρνουν δακρυσμένοι οἱ δικοὶ τους καὶ τοὺς φέρνουν στὰ καλύβια τοὺς μοιρολογώντας σπαρακτικά.

Τέλος κι ὅταν τὰ μάτια τους στερέψουν ἀπὸ δάκρυα, ἀνάβουν φωτιά καὶ τοὺς ψήνουν ἀργὰ καὶ πένθιμα. Τέλος, κάθονται γύρω τους καὶ στήνουν τὸ τοιμποῦσι τῆς παρηγορίας.

Φίλοι καὶ γείτονες μαζεῦντ' ἔξω ἀπ' τὰ χαροκαμένα καλύβια. Οἱ ὀρεκτικές τοῖκνες ἀπὸ τοὺς ροδοψημένους μακαρίτες δυναμώνουν τὴ θλίψη καὶ τὸν πόνο τους... Ξερογλείφονται οἱ ἄμοιροι μελαγχολικά, ἐνῶ τ' ἀντὲρά τους γουργουρίζουν μὲ ἀνείπωτο σπαραγμό.

Ὅμως οἱ συγγενεῖς τῶν «συχωρεμένων» δὲν τοὺς ἀφήνουν εἶσι. Τοὺς παρηγοροῦν, πότε-πότε, πετώντας τους κανένα κοκκαλάκι ἀπὸ τὸ πένθιμο τραπέζι τῆς «παρηγορίας».

Ὁ φύλαρχος Μπουρουχούν ἔχει φυλάξει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του τὸν πιὸ καλὸ μεζέ. |

Εἶναι ἕνας στρουμπουλὸς σκλάβος γεμάτος τρυφερά καὶ νόστιμα ψαχνά.

Τοῦ τὸν σερβίρουν ροδοψημένον πάνω σὲ μιά τεράστια χωματένια πιατέλα.

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ πάρῃ μεζέ. Γιατὶ ἑαφνικά ἕνας τρομακτικὸς κρότος ἀκούγεται.

¹Ὁ Μπουρουχούν πετιέται ὀρθός:

— Κεραυνός! ξεφωνίζει μὲ τρόμο καὶ φρίκη!

Γονατίζει ἀμέσως, σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά καὶ ψιθυρίζει μὲ δέος — σὰ νὰ προσεύχεται — παράξενα λόγια.

Μὰ καὶ οἱ ἄγριοι κωνίθα-λοι γύρω του ἔχουν δοκιμάσει τὸν ἴδιο τρόπο στὸ ἀκουσμα τοῦ κερανοῦ. Γονατισμένοι κι αὐτοὶ ἔχουν σηκώσει τὰ κεφάλια καὶ κυττάζουν μὲ φρίκη τὸν οὐρανό.

Μὰ ὁ οὐρανὸς εἶναι γαλάζιος καὶ κατακάθαρος! Κανένα συννεφάκι δὲν τὸν μουτζουρώνει πουθενά.

Ὅμως δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς κ' ἕνα ἀπαίσιο οὐρλιαχτὸ φτάνει στ' αὐτιά τους. Οἱ γύρω φυλωσιὲς ἀνασαλεύουν. Οἱ τρομοκρατημένοι ἀνθρωποφάγοι κυττάζουν κατὰ ἐκεῖ.

Καὶ νὰ τί ἀντικρύζουν τὰ γουρλωμένα μάτια τους.

Ἕνα φρικτὸ στὴν ὀψι καὶ τρομακτικὸ πλᾶσμα παρουσιάζεται... Προχωρεῖ ἀργὰ πλησιάζοντας τὴν ἀναμμένη φωτιά...

Εἶναι μιά τερατομορφὴ μαῦρη γρήα. Μιά σωστὴ στρίγγλα... Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς εἶναι οκεπασμένο μὲ μιά φαρδεῖά πρωτόγονη κάπα, φτιαγμένη ἀπὸ θρωμερά τομάρια λύκων. Καὶ τὰ χέρια τῆς ἀκόμα εἶναι κρυμμένα μέσα σ' αὐτήν.

Στὸ κεφάλι τῆς φαντάζει ἕνα παράξενο στέμμα. Εἶναι τὸ

νεκρό κορμί ενός φαρμακεροῦ φιδιοῦ, κουλουριασμένο σάν σαρίκι...

Μονάχα τὸ πρόσωπο τῆς φοβερῆς γρηᾶς στρίγγλας φαίνεται. Ὅμως κι αὐτὸ εἶναι παρμαρφωμένο ἀπὸ τὰ χρώματα: Πράσινη μύτη, κόκκινο σαγόνι, κίτρινο μέτωπο, μπλέ αὐτιά... Καὶ μαλλιά μακρυὰ καὶ κάτασπρα σάν τὸ χιόνι...

Τὰ μπροστινὰ δόντια τῆς πάνω μασσέλας τῆς εἶναι τεράστια κ' ἐξέχουν πρὸς τὰ κάτω... Φθάνουν σχεδὸν μέχρι τὸ πηγούνι τῆς...

Ἡ μαύρη γρηᾶ στρίγγλα εἶναι ἀπαίσια στὴν ὄψιν καὶ στὴν ἔκφραση. Μὰ οἱ κόκκινες ἀνταύγειες ἀπὸ τίς φλόγες ποὺ φωτίζουν παράξενα τὸ πρόσωπό τῆς, τὸ κάνουν ἀκόμα πιὸ τερατόμορφο καὶ τρομακτικό.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΥΝΩΝ

Ἡ γερόντισσα σταματᾷ ἐμπροστὰ στὴ φωτιά καὶ λέει στὸν Μπουραουχούν, μὲ φωνὴ βραχνή σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰφο βρυκόλακα:

— Εἶμαι ἡ μάγισσα Κραουμπούμ!... Ἡ βασίλισσα τῶν κεραυνῶν!... Σκύψε νὰ φιλήσῃς τὰ πόδια μου!... Γιατὶ ἐγὼ θὰ γίνω ἡ Ἀρχόντισσά σας! Ἐγὼ θὰ σᾶς διατάζω τώρα!...

Ὁ Μπουχουρὺν ἀγριεύει. Ἡ σκέψι πὼς θὰ πάψῃ νᾶναι φύλαρχος, τοῦ δίνει ἀφάνταστο κουράγιο.

Κυττάζει μὲ μῖσος τὴν τερα-

τόμορφη στρίγγλα καὶ οὐρλιάζει:

— Φύγε!... Ψέμματα λές!... Φύγε γιατί 'θὰ σὲ σκοτώσω!...

Ἀμέσως, σκύβοντας, ἀρπάζει ἕνα ρόπαλο καὶ χύνεται νὰ τὴ χτυπήσῃ στὸ κεφάλι!...

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή δευτερος τρομακτικὸς κρότος κεραυνοῦ ἀκούγεται. Πιὸ δυνατὸς τώρα... Ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὰ θρωμερὰ λυκοτόμαρα τῆς γρηᾶς βγαίνουν ἄσπροι καπνοί!

Ὁ φύλαρχος βγάζει ἕνα φοβισμένο ξεφωνητό. Καὶ γονατίζοντας φιλάει ταπεινὰ τὰ ποδάρια τῆς.

— Ναί! ψιθυρίζει μὲ δέος. Ἐοῦ εἶσαι ἡ Βασίλισσα τῶν Κεραυνῶν!... Κ' ἐγώ; ὁ πιὸ ταπεινὸς δοῦλος σου!...

Σχεδὸν ἀμέσως σηκώνεται καὶ παρασύροντας τὴ μάγισσα Κραουμπούμ, τὴ φέρνει κοντὰ στὸν πρωτόγονο θρόνο του. Ἡ τρομερὴ γρηᾶ στρίγγλα κάβεται μεγαλόπρεπα πάνω στὸ σκαλισμένο κούτσουρο.

Ὁ Μπουραουχὺν δείχνει τώρα τὴ μάγισσα στοὺς ἄντρες, στὶς γυναῖκες καὶ στὰ παιδιά τῆς φυλῆς. Καὶ κατὶ τοὺς λέει.

Ὅλοι ἀμέσως πέφτουν κάτω. Καὶ σέρνοντας τὰ κορμιά τους σάν σκουλήκια, φτάνουν κοντὰ στὴν καινούρια βασίλισσα καὶ τῆς φιλᾶνε τὰ πόδια.

Ἐνας μονάχα μένει ὀρθός: Ὁ μονάκριβος γιὸς τοῦ φύλαρχου! Αὐτὸς δὲν δέχεται νὰ προσκυνῇ. Μόνο κυττάζοντας περήφανα κι ἀγέρωχα τὴ μαύρη μάγισσα τῆς λέει:

— Βασιλιάς της φυλής είναι
ὁ πατέρας μου! Καὶ διάδοχός
του ἐγώ!...

Καὶ νά:

Τὰ χέρια τῆς γρηᾶς στρίγ-
γλας κάτω ἀπὸ τὰ λευκόμενα
ρα ἀνασαλεύουν. Καὶ τοῦ ἀπο-
κρίνεται μ' ἓναν τρίτο κεραυ-
νό:

— Κράουουουου!...

"Λοπρὸς καπνὸς ξεπετάγε-
ται πάλι γύρω τῆς. Ἐνῶ ὁ θαρ-
ραλὲς γιὸς τοῦ φύλαρχου αἰ-
ριάζεται κάτω νεκρός. Στὰ γυ-
μνά στήθια του φαντάζει τώ-
ρα μιὰ ματωμένη πληγή.

Οἱ καννίθαλοι τοῦ τὸν βλέ-
πουν παγώνουν ἀπὸ φρίκη.

Ταὐτόχρονα ἡ φοβερὴ Κρα-
ουμπούμ σηκώνεται ἀπὸ τὸ
θρόνο καὶ μουγγρίζει ἄγρια:

— Μὲ τοὺς κεραυνούς μου
σκοτώνω ὅποιον θέλω! Ἐλᾶ-
τε μαζί μου ὅλοι!...

Καὶ προχωρεῖ μεγαλόπρε-
πα, ἐνῶ οἱ ἀνθρωποφάγοι τὴν
ἀκολουθοῦν ὑπάκουα.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ
σημεῖο αὐτὸ βρίσκεται μιὰ εὐ-
ρύχωρη σπηλιά.

"Ἡ «Βασίλισσα τῶν Κεραυ-
νῶν» φθάνει στὸ ἀνοιγμά της.

— Ἡ σπηλιά αὐτὴ θὰ εἶναι
τὸ παλάτι μου, τοὺς λέει. "Ο-
ποῖος ἀπὸ σᾶς τολμήσῃ νὰ
μπῇ μέσα, ὁ κεραυνὸς μου
θὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι.

Καὶ γυρίζοντας ἀέσω-
στὸν Μπουρουχὸν τὸν διατά-
ζει:

— Μάζεψε γρήγορα τοὺς
ἄντρες τῆς φυλῆς σου καὶ πη-
γαίνετε ἀμέσως στὸ θεόρατο
πέτρινο θουνό!... Θέλω νὰ

φέρετε ζωντανὸν μπροστά
μου τὸν Γκαούρι!...

"Ὁ φύλαρχος προσκυνάει
θαθεῖά κι' ὕστερα φωνάζει:

— "Ὅλοι οἱ σερνικοὶ νὰ πά-
ρουν τὰ ρόπαλα καὶ νάρθουν
μαζί μου!...

Αὐτὸ καὶ γίνεται...

Μπροστὰ ὁ τερατόμορφος
Μπουρουχὸν καὶ πίσω του οἱ
μαῦροι καννίθαλοι, ξεκινᾶνε
σὲ λίγο. Τραβᾶνε γιὰ τὸ πε-
ρήφανο θουνό τοῦ μελαψοῦ
"Ἑλληνα γίγαντα...

Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ
τοὺς γυρίζουν στὰ χαρταρέ-
νια τοὺς καλύβια.

"Ἡ γρηᾶ στρίγγλα στέκει
γιὰ λίγο ἀκίνητη. Τοὺς κυτ-
τάζει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς
σπηλίδας ἐνῶ τὰ μάτια τῆς λά-
μπουν ἄγρια!

Τέλος, ψιθυρίζει:

— Εἶμαι ἡ... «Βασίλισσα
τῶν Κεραυνῶν»!

Καὶ ξεσπάει σ' ἓνα παρά-
ξενο κοροϊδευτικὸ γέλιο:

— Χά, χά, χά!.. Χά, χά,
χάαα!...

ΥΠΝΟΣ ΒΑΘΥΣ

ΣΑΝ ΘΑΝΑΤΟΣ!

Εἶναι μεσάνυχτα τώρα!...

"Ἐνα ὁλόγειομο λαμπερὸ φεγ
γὰρι φωτίζει τὸν οὐρανὸ τῆς
ἀπέραντης κοιμισμένης Ζούγ
κλας.

"Ὁ Μπουρουχὸν κι' οἱ ἀν-
θρωποφάγοι του φθάνουν
στοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου
θουνό...

"Ὁ φύλαρχος παρατάει
τοὺς ἄντρες τὰς ἐκεῖ καὶ

ὕκαρφαλώνει μόνάχος στὰ θράχια. Ὡσπου φτάνει στὴ θεόρατη κορφή.

Μπροστά στο ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς ροχαλίζει ὁ φοβερός καὶ τρομερός Γκοκοπικό. Λίγο πιο πέρα, πάνω σ' ἕναν ἐπίπεδο θράχο πλαγιάζει ὁ Γκαούρ.

Ὁ Μπουρουχούν δὲν εἶναι — ὅπως εἴπαμε — μόναχα ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς του, μὰ καὶ μάγος τῆς... Ἔτσι στὴ ζώνη του κρατᾷ πάντα ἕνα μικρὸ πῆλινο θαζάκι...

Πατώντας λοιπὸν στὶς μύτες τῶν γυμνῶν ποδαριῶν

τοῦ, προχωρεῖ ἀθόρυβα καὶ φτάνει κοντὰ στὸν κοιμισμένο Γκαούρ. Σκύβει ἀργὰ καὶ φέρνει ἀνοιχτὸ τὸ θαζάκι μπροστά στὰ ρουθούνια του.

Τὸ κοιμισμένο μελαφὸ παλικάρι παίρνει ἄθελα ἀνάσες ἀπὸ τὸ μαγικὸ φίλτρο πού βρίσκεται μέσα. Καὶ σιγά-σιγά ναρκώνεται...

Ὁ ὕπνος του τώρα γίνεται λήθαργος. Βαθὺς σὰν τὸ θάνατο!...

Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ Μπουρουχούν, τὸν σκουντάει, τὸν τσιμπάει, τὸν χτυπάει... Ὁ μὴ δὲν κάνει καμμιά κίνησι

Ὁ Γκαούρ σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν ἀφανισμό στὰς μαύρους κακεῖργους. Δείχεται γενναῖος κι' ἀτρόμητος σὰν Ἕλληνας!

ζωντανού ανθρώπου. 'Ο Γκαούρ νοιώθει όσο κι' ένας νεκρός!...

'Ο φύλαρχος άρπάζει τώρα από κάτω μία μεγάλη πέτρα. 'Ανασηκώνεται, προχωρεί στον τελευταίο δρόμο και την πετάει κάτω...

Αυτό είναι το σύνθημα!...

Και νά: 'Αμέσως οι καννίβαλοι που προσιμένουν κάτω στους πρόποδες, αρχίζουν να σκαρφαλώνουν σαν άγριοκάτσια στα βράχια. Και φθάνουν γρήγορα στην κορφή!

'Ο Ποκοπίκο ξυπνάει τρομαγμένος και αντικρύζει γύρω του άμέτρητους ανθρώποφάγους. Τους βλέπει να σηκώνουν άναίσθητο τον Γκαούρ. Και καταλαβαίνει πώς αν κάνει να κουνηθή, είναι χαμένος. Θά τον σπαράξουν με τὰ νύχια και προπαντός με τὰ... δόντια τους.

Συλλογιέται λοιπόν ψιθυριστά:

— Μάλλον όνειρο θά γλέπω, άδερφέ μου!... Γιατί νά ένοχλήσω τους ανθρώπους...

Και ξανακλείνοντας τὰ μάτια, συνεχίζει το θροντερό ροχαλητό του.

ΔΥΝΑΤΟΣ ΣΑΝ

ΕΚΑΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ!

Τέσσερες γιγαντώσωμοι καννίβαλοι σηκώνουν τώρα τον Γκαούρ. Και με άφάνταστη δυσκολία αρχίζουν να κατεβαίνουν τὰ τρομακτικά βράχια του πέτρινου βουνού.

Οι άλλοι άνθρωπόφαγοι

τους παράκολουθούν και τους προστατεύουν για νά μη γλυστρήσουν και πάθη κακό ό αιχμάλωτός τους. Γιατί ή Βασίλισσα των Κεραινών τους τό είχε πη καθαρά: «—Θέλω νά μου φέρετε τον Γκαούρ ζωντανό!».

— Έτσι, σέ μία στιγμή, τρεις από τους συνοδούς άραπάδες παραπατάνε και γκρεμοσκιζονται στο βάραθρο.

'Ο Μπουρουχούν που τους βλέπει νά χάνονται, ούρλιάζει στους άλλους:

— Προσέχτε σκυλιά!... 'Ο Γκαούρ πρέπει νά φτάση ζωντανός. 'Η γρηά στρίγγλα θά μάς κάψη όλους με τους κεραυνούς της!...

— Ωσου καμιά φορά καταφέρνουν νά φθάσουν κάτω στους πρόποδες.

'Ο φύλαρχος προστάζει νά κόψουν χορτόσχοινα και νά δέσουν γερά τὸ άναίσθητο μελαψό παλικάρι.

— Είναι δυνατός κι' άτρόμητος σαν έκατό λιοντάρια! τους λέει. "Αν ξυπνήση στο δρόμο, θά μάς σπαράξη όλους!

Τέλος, ξανασηκώνουν τον Γκαούρ και ξεκινάνε. Παίρνουν τό μονοπάτι για τό μακρινό χορταρένιο χωριό τους. Για τη σπηλιά που τους περιμένει ή τρομερή «Βασίλισσα των Κεραινών».

..

'Ο Ποκοπίκο, που έκανε τον κοιμισμένο πάνω στην

κορφή του πέτρινου θουνοῦ, μόλις καταλαβαίνει πώς οι κανιβαλοι ἔφυγαν, ἀνοίγει πάλι τὰ μάτια του.

Πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ κυττάζοντας πρὸς τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, ξυπνάει μὲ τὶς φωνές του τὴν Ταταμπού :

— Ἔ, κυρά Λουκούμωω! Ἐδῶ ὁ κόσμος καίγεται κι' ἐσύ φοβολογᾷς ἀκόμα; Τὸ χθεσινὸ καυγαδάκι σου πῆγε γρουσουζιά... Τὸν καπετάν Μαντράχαλο τὸν πᾶνε γιὰ... ἀνάκρισι!...

Ὅμως καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει στὰ λόγια του.

Ἔτσι, τρυπώνει οὐέλτος στὴ σπηλιά καὶ ψάχνει στὸ σκοτάδι. Μὰ ἡ πανώρια Ταταμπού δὲν θρίσκειται πουθενά.

— Θὰ ἴδσκασε, φαίνεται, μурμουρίζει. Πῶς διάβολο ὅμως δὲν τὴν κατάλαβα πού πέρασε ἀπὸ πάνω μου; Ἀφοῦ ἦμωνα ξύπνιος!...

Καὶ θασανίζει, ὁ ἄμοιρος, τὸ μυαλό του, ψάχνοντας γὰρ ἑρῇ μιὰ ἐξήγησι στὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανισεῶς τῆς.

Ὡσπου τέλος, θρίσκει τὴν ἐξήγησι πού ζητάει καὶ μурμουρίζει:

— Αὐτὸ εἶναι!... Ἐκανα, φαίνεται, τόσο καλὰ τὸν κοιμισμένο πού πέρασε ἀπὸ πάνω μου χωρὶς νὰ τὴν πάρω χαμπάρι!...

Καὶ σγαλίνοντας ἀμέσως ἀπὸ τὴ σπηλιά ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει γρήγορα τὰ θράχισ καὶ φτάνει κάτω.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν Ταρζάν, συλλογιέται. Ὁ «Μεγαλειότατος» μπορεῖ νὰ ἔχη τὰ μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρωποφρονάδες!...

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ, κι' ἀνάμεσα σὲ κάτι θράχους, ἔχει κρύψει, ἀπὸ καιρὸ, μιὰ σκοτεινὰ κουμπούρα.

Ψάχνει, τὴ θρίσκει καὶ κρύβοντας τὴ σὸ τομαρένιο παντελονάκι του μурμουρίζει:

— Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ μοῦ χρειαστῇ. Καὶ σκαρώνει στὸ πῖ καὶ φῖ τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του :

*Ἐβαρέθηκα νὰ σφάξω
μὲ τὴ δόλια μου χαντζάρα,
κι ἀποθύμισα νὰ εἶξω
μπὰμ καὶ μπούμ, «ἴντε» ἔξη
[συμπάρα!]*

Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια γὰρ νὰ φτάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν ὅσο μπορεῖ πιδ γρήγορα...

Τὸ φεγγάρι ἔχει ἀρχίσει νὰ γερνῇ ἀργὰ πρὸς τὴ δύσι ται. Λίγο ἀκόμα καὶ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας θ' ἀρχίξῃ νὰ ξεθοριάξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ νᾶνος καὶ καθὼς τρέχει, ἀκούει θαρεῖες ἀνθρώπινες πατημασιές.

Σκαρφαλώνει ἀνήσυχος σ' ἕνα δέντρο, κρύβεται, ἀφουγγρόζεται, κατοπτεύει καὶ περιμένει.

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ θάλλει νὰ περνώσῃ ἀπὸ κάτω του ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καρούμενος ο Ποκοπίκο ηγείται: από το ψηλό κλαδί που βρίσκεται και πέφτει μπροστά του.

Ο λευκός γίγαντας ξαφνιάζεται, σταματάει και υποχωρεί, τραβώντας το φονικό του μαχαίρι.

Όμως ο νάνος τον καθησυχάζει:

— Θέσε την θήκην σου εις τήν... μάχαιραν, Μεγαλειότατε! Καί μη φοβού, αδερφέ μου, καθότι δέν... δαγκώνω!

Εξω φρενών τώρα ο Ταρζάν του δίνει μια τρομερή κλωτσιά στα ποινά.

Ο άμοιρος Ποκοπίκο τινάζεται ψηλά σαν μαύρη απήληλη! Ύστερα αρχίζει να πέφτει...

Ο "Αρχοντας της Ζούνγκλης μετανιώνει στο μεταξύ γιατί αυτό πουκανε. Λυπάται το νάνο που άν πέση και χτυπήσει κάτω με όρμη σίγουρα θά σκοτωθή. Κι' απλώνοντας ό μέμweis τά χέρια του τόν άρπιάζει στόν άέρα και τόν άφήνει κάτω.

Όμως ο Ποκοπίκο διαμαρτύρεται:

— Γιατί με κλώτσησες, μωρή μπάρμπα; Θέλεις κι' εγώ δηλαδή νά σηκώσω τήν ποδύρα μου και νά σέ κάνω νά κουτουλήσης τά σύννεφα;

Ο Ταρζάν φαίνεται τώρα άίθουχος και νευριασμένος.

— Πού πηγαίνεις; τόν ρωτάει.

Ο νάνος κάθεται και του δίνει «χαρτί και καλαμάρι» όλο δσα ξέρουμε. Του μι-

λάει γιά τούς άνθρωπόφάγους μέ τά κόκκινα φτερά... Γιά τήν άρπαγή του Γκαούρ... Γιά τήν έξαφάνισι της Ταταμπού.

Ο "Αρχοντας της Ζούνγκλης τόν άκούει μέ προσοχή και ευθείά συλλογισμένος. Έλλος τού λέει:

— Περίεργο! Κι' ή Τζέιν έχω χαθή από χθές! Γι' αυτό έρχομαι τώρα στο θουνό σας. Για νά με βοηθήση ο Γκαούρ νά τη βρούμε...

Ο Ποκοπίκο κουνάει θλιβερά τό κεφάλι του.

— Γιά νά λείπουνε κι' οί δυο μαζί, κάτω λάκκο θάχ' ή φύθα! Θές νά... κλεφτήκανε, αδερφέ μου;

Ο Ταρζάν ξεκινάει:

— Πάμε, λέει στο νάνο, Πάμε στο χωριό που μένουν οί καννιβάλοι μέ τά κόκκινα φτερά!...

Ο μικροσκοπικός «Άντοα κλας» τόν άκολουθεί προσθυμα:

— Και δέν πάμε... Πλάκα θά σπάσουμε!...

6...

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ

ΦΟΒΕΡΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ

Ο φύλαρχος Μπουρουχούν μέ τούς μαύρους του άρπάζουν — όπως είδαμε — ιαρκωμένο κι' άνάσθητο τόν Γκαούρ... Κατεβαίνουν τό πέτρινο θουνό και προχωρούν θιαστικοί γιά τή σπηλιά που είχαν αφήσει τή «Βασίλισσα τών Κεραινών».

Όταν φθάνουν εκεί κοιτεύει πιά νά ξεμερώση.

Ἡ μάγισσα μὲ τὰ λυκοτόμαρα τοὺς περιμένει στὸ ἀνοιγμά τῆς σπηλιάς. Καὶ μὲ φωνὴ θραυγὴ κι' ἀλλόκοτη, τοὺς διατάζει :

— Μέσα... Φέρτε τον γοήγορα μέσα...

Οἱ τρομοκρατημένοι ἄνθρωποι ποφάγοι ἐκτελοῦν ὑπάκουα κι' αὐτὴ τῇ διαταγῇ τῆς καὶ περνᾶνε μέσα στὴ σπηλιά τὸν ἀναισθητο γίγαντα.

Ἀμέσως ὁμοῦς ἡ τερατόμορφη νοῆα τοὺς διώχνει :

— Ἐξω τώρα!... Γυρίστε στὸ χωριὸ σας... Ὅποιος ξαναμπῇ στὴ σπηλιά σου θά τὸν κάψω μὲ κεραυνό!

Ὁ φύλαρχος γονατίζει καὶ τῆς φιλάει τὰ πόδια μουρμουρίζοντας :

— Μείνε ἡσυχῇ, καλὴ μου Βασίλισσα!... Ἐγὼ θά προσέχω... Κανέναν δὲν θ' ἀφήσω νὰ σ' ἐνοχλήσῃ. Οὐτε δικό μας, οὔτε ξένον!...

Καὶ παίρνοντας ἀμέσως τοὺς ἀραπάδες του, φεύγουν ἀκολουθώντας τὸ μονοπάτι πρὸς τὸ κοντινὸ χορταρένιο χωριὸ τους...

.....

Μονάχη τώρα ἡ ἀπαίσια μάγισσα Κραουσιπούμ, σκύβει πάνω στὸ ἀναισθητο μελαψὸ παλικάρι. Καὶ γιὰ ὅσα πολλὰ τὴ κυττάζει παροξενεῖται!...

Στὸ μεταξύ ὁ Γκαούρ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Ἀνοίγει τὰ μεγάλα μαθρα μάτια του κι' ἀντικρῦζει μὲ φρίκη τὴν τερατόμορφη μαύρη γρηά.

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ; Ἰ ψιθυρίζει χαμένα. Ἐγὼ ποῦ θρίσκομαι ἐδῶ; Γιατί τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου εἶναι δεμένα;

Ἐκεῖνη, μὲ τὴν ἴδια πάντα θραυγὴ κι' ἀλλόκοτη φωνή, τοῦ ἀποκρίνεται :

— Εἰμαι ἡ μάγισσα Κραουσιπούμ!... Ὅποιος πέφτει στὰ χέρια μου δὲν γλυτώνει! Μαρτυρικός θάνατος σὲ περιμένει, δύστυχε Γκαούρ!...

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ μὲ ἀφάνταστο σαδισμό :

— Θά σοῦ θγάλω τὰ μάτια. Θά σοῦ ξερριζώσω τὰ μαλλιά καὶ τὰ νύχια!... Θά σὲ γδάρω ζωντανό!...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας νοιώθει κρῦο ρίγος στὸ κορμὶ του.

Τεντώνεται ἀπότομα κἀνοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ σπάσῃ τὰ χοντρά χορτόσχοινα ποὺ τὸν κρατοῦν αἰγμάλωτο.

Τὰ μπρόστα καὶ τὰ πόδια του ματώνουν στὴν ἀπεννυσμένη αὐτὴ κίνησι γιὰ νὰ λευτερωθῇ.

Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρει. Οἱ μαῦροι τοῦ Μπουργουχοῦν τὸν ἔχουν δέσει πολὺ πολὺ γερά!...

Ὁ Γκαούρ κυττάζει μὲ λύσσα τώρα τὴ Στρίγγλα καὶ μουγγρίζει :

— Γιατί; Γιατί ζητᾶς νὰ μὲ βασανίσῃς; Γιατί ζητᾶς νὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Γιατί σὲ ἀγαπῶ! τοῦ ἀποκρίνεται ἀπότομα. Γιατί θέλω τὸ καλὸ σου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ποῦ

**Οι μαύροι καννίβαλοι μεταφέρουν τούς δυο οίχμαλάτους
πρός τὸ κοντινὸ χορταρένιο χωριὸ τῆς φυλῆς τους.**

τὴν ἀκούει, συλλογιέται μὲ
συμπόνια :

— 'Αλλοίμονο !... Ἐχουν
σαλέψει τὰ λογικὰ τῆς ἀμοι-
ρης!...

Ὅμως, ἡ τερατόμορφη γε-
ρόντισσα συνεχίζει :

— Ξέρω πῶς στὴ Ζούγκλα
βασιλεύει ἓνας ἀνίκανος ἄρ-
χοντας· ὁ Ταρζάν. Ξέρω ἀκό-
μα πῶς εἶναι κακὸς, ὑπου-
λος, φθονερός κι' ἀδίκος!...
Ὅτε οἱ ἰθαγενεῖς πιά, οὔτε
τὰ θεριά τὸν λογαριάζουν...
Ἐπειτα, εἶναι καὶ περασμέ-
νος στὰ χρόνια... Καιρὸς εἶναι
λοιπὸν νὰ γκρεμισθῇ ἀπ' τὸ
θρόνο τοῦ ἀνάξια κάθεται...

Ἐνας καινούργιος Ἄρχοντας
πρέπει νὰ βασιλέψῃ στὴ Ζούγ-
κλα... Κι' αὐτὸς θὰ εἶσαι ἐ-
σύ. Ἐσύ ὁ Γκαούρ!... Γιατί
ἔχεις μεγάλη καὶ τίμια καρ-
διά. Γιατί εἶσαι νέος, δυνατός,
πανώριος κι' ἀτρόμητος!...
Πέσ' μου λοιπὸν, παλικάρι
μου! Δέχεσαι νὰ σκοτώσῃς
τὸν Ταρζάν; Δέχεσαι νὰ γί-
νῃς ἐσύ ὁ παντοδύναμος καὶ
δοξασμένος Ἄρχοντας τῆς
ἀπέραντης Ζούγκλας; Ἄν
πῆς «ναί», θὰ σὲ λύσω. Ἄν
πῆς «ὄχι», θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὰ
πυρρίχτὰ βασανιστήρια!...

Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ ΓΚΑΟΥΡ

‘Ο υπέροχος Έλληνας γίγαντας — δεμένος καθώς θρίσκεται κάτω — τής αποκρίνεται :

— “Οχι!...

— Προτιμάς λοιπόν τον θάνατό σου από τον δικό του;

— Ναι!... ‘Ο Ταρζάν είναι δυό φορές αδελφός μου!... Στις φλέβες του τρέχει τὸ ἅγιο καὶ δοξασμένο Ἑλληνικὸ αἷμα. Ἀλλὰ καὶ στις δικές μου τρέχει τὸ δικό του: τὸ αἷμα τῆς ξακουσμένης καὶ περὶ

φανῆς Ἀγγλικῆς γενιάς!..

» Ἀγαπῶ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν θαυμάζω! Καὶ πιστεύω πὼς εἶναι ἄξιος, γιὰ πολλὰ ἄκόμα χρόνια νὰ κυβερνᾷ τὴ Ζούγκλα. Αὐτὸς εἶναι ὁ παντοδύναμος καὶ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς!...

Ἡ τερατόμορφη γρηῃ μάγισσα τρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία τὰ δόντια τῆς. Καὶ τὸν ξαναρωτᾷ βραχνά:

— Λέγε λοιπόν: Θὰ σκοτῶς τὸν Ταρζάν; Θὰ γίνῃς ἐοῦ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας; Ναι, ἢ ὄχι;

— “Οχι! τῆς ἀποκρίνεται

Ἡ τερατόμορφη γρηῃ τὸ βάζει τρομαγμένη στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ. Ὁ μελαψὸς γίγαντας βγάζει ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ τὴν κυνηγᾷ.

πάλι. Χίλιες φορές όχι!.. Βα
σάνισέ με! Σκότώσέ με!...
'Εγώ γεννήθηκα 'Ελληνας!.
'Εζησα σάν 'Ελληνας. Καί
θά πεθάνω σάν 'Ελληνας!.
'Η τρομερή Κραουμπούμ
θγάζει κάτω από τὰ θρωμέ-
ρα λυκοτόμαρα πού τή σκεπά-
ζουν, ἕνα μεγάλο μαύρο μαν-
τῆλι. Καί τοῦ δένει γρήγορα
τὰ μάτια.

Ὁ Γκαούρ μόλις προφταί-
νει νά δῇ τὰ χέρια της: Δέν
εἶναι χέρια μαύρης νηῆς,
κοκκαλιάρικά. Εἶναι χέρια νέ-
ας καί μελαψῆς γυναίκας!...

Καί ἡ Στρίγγλα ἀρχίζει
σχεδόν ἀμέσως τὰ φρικτά βα-
σανιστήρια.

Μέ τὰ νεανικά χέρια της
χουφτιάζει τὰ μαύρα σγουρά
μαλλιά του. Τὰ τραβάει μέ ἄ-
φάνταστη λύσσα καί τὰ ξερι-
ζώνει τούφες - τούφες, μαζί
μέ ματωμένα κομμάτια ἀπό
τὸ δέρμα τοῦ κεφαλοῦ του.

Καί κάθε τόσο τὸν ξαναρω-
τάει:

— Θά σκοτώσης τὸν Ταρ-
ζάν; Θά νίης ὁ Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας;

Ὁ ὑπέροχος 'Ελληνας νοιά-
θει ἀφάνταστους πόνους. Νομί-
ζει πὼς θά σαλέψουν τὰ λογι-
κά του ἀπὸ αὐτούς. Κι διωγ-
τῆς ἀποκρίνεται μουγγρίζον-
τας:

— "Οχι!...

'Η φοβερή Στρίγγλα τρα-
βάει μέ μιὰ μικρὴ τανάλια τὰ
νύχια τῶν ποδαριῶν του. Μὲ
μιὰ χοντρή βελόνα τοῦ τρυ-
πάει τίς σάρκες...

Ὁμως ὁ Γκαούρ δέν ἀλλά-

ζει γνώμη:

— "Οχι!... "Οχι!... "Οχι!
'Η μάγισσα ἀφρίζει τώρα ἂ
πὸ τὸ κακό της:

— Περιμένε, τοῦ λέει μέ σα-
διαμό. Θά θγῶ ἔξω ν' ἀνάψω
φωτιά. Καί μέ πυρωμένο κλα-
δί θά σοῦ θγάλω τὰ μάτια!...

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νά
ξημερώνη...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μένει
τώρα μονάχος μέσα στῇ σπη-
λιά. Τὰ μάτια του εἶναι δεμέ-
να μέ τὸ μαύρο μαντῆλι.

Ὁ ἄμοιρος νοιώθει κρῦον ἱ-
δρώτα νά λούζη τὸ ματωμέ-
νο κορμί του. Οἱ πόνοι πού
νοιώθει ἀκόμα τὸν κάνουν νά
βογγάη σπαρακτικά...

Πόσο θά ἤθελε, ἀλήθεια, νά
εἶχε πεθάνῃ!... Νά γλυτώσῃ
ἀπὸ τὰ φρικτά κι ἀθάσταχτα
αὐτὰ μαρτύρια!...

Στ' αὐτιά του φτάνουν ἀπ'
ἔξω οἱ ξεροὶ κρότοι κλαδιῶν
πού σπάζουν... Σίγουρα ἡ
τερατόμορφη γρηά κακούργα
θά μαζεύῃ ξύλα γιὰ ν' ἀνάψῃ
φωτιά!... Καί συνεχίζει ὁ
δυστυχισμένος τὰ πονεμένα
βογγητά του.

Ξαφνικά ὅμως παύει νά
βογγάη. Σταματᾷ καί ν' ἀ-
νασαίνει ἀκόμα γιὰ ν' ἀφουγ-
γρασθῇ καλύτερα. Μιά γινώρι-
μη γυναικεία φωνὴ φτάνει,
ἀπ' ἔξω, στ' αὐτιά του. Τὴν
ἀκούει νά ρωτᾷ:

— "Ε, γρηά: Ποιὸς διθρῶ-
πος βογγάει ἔτσι στῇ σπηλιά;
Γνώριμη μοῦ φαίνεται ἡ φωνή
του!...

"Υστερα ἀκούει τὴ θραχνή

κι αλόκοτῃ φωνῇ τῆς Κραοῦ
μπούμ ν' αὐτῆς ἀποκρίνεται ἄ-
γρια:

— Φύγε σκύλα!... Χάσου
ἀπὸ μπροστά μου γιατί θά πε-
θάνῃς!... Γκρεμοτοσκίσου εἰ
πα!...

Ἡ γνῶριμη γυναικεῖα φωνῇ
ξανακούζεται τώρα:

— Θά μῶ στή σπηλιά νά
κτυτάξω!... Νομίζω πῶς αὐ-
τὸς πού βογγάει εἶναι ὁ Γκα-
οῦρ!...

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ δεμέ-
νος γίγνεται. ἀκούει βήματα
νὰ πλησιάζουν στὸ ἀνοιγμα
τῆς σπηλιάς.

Ταυτόχρονα ἀντηχεῖ ἕνας
πυροβολισμός. Ὑστερα ἄλλος
... ἄλλος... ἄλλος!... Λές
καὶ γίνεται μάχη σωστή ἀπ'
ἐξῶ!...

Ὑστερα ἀκούγεται ποδοβο-
λήτῳ ἀνθρώπων πού τρέχουν..
Ποῦ ξεμακραινουν...

ΤΟ ΜΕΛΑΨΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΣΤΡΙΓΓΛΑΣ

Γιὰ λίγη ὥρα ἀπόλυτη ἡ-
συχία θασιλεύει ἐξῶ ἀπ' τὴ
σπηλιά. Ὑστερα ὁ Γκαοῦρ ἀ-
κούει πάλι βήματα νά πλη-
σιάζουν στὸ ἀνοιγμά της. Κά
ποιος μπαίνει μέσα.

Ὁ γίγαντας νοιώθει, σχε-
δὸν ἀμέσως, δυὸ ἀπαλὰ χέρια
νά λύνουν τὸ μαῦρο μαντήλι
καὶ νά λευθερώνουν τὰ μάτια
του.

Κι ἀντικρύζει πάνω του ἕνα
πανώριο χαμογελαστὸ πρόσω-
πο.

— Τζέιν!... Ἐοῦ ἐδῶ, Τζέ-

ιν;! ψιθυρίζει χαμένα.

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Ταρ-
ζάν τοῦ ἐξηγεῖ:

— Naί, Γκαοῦρ!... Περνοῦ
σα τυχαῖα ἀπ' ἐξῶ... Ξαφνι-
κὰ ἀκούω πονεμένα βογγητά
καὶ ἀναγνωρίζω τὴ φωνὴ σου
Καταλαβαίνω πῶς εἶσ' ἐσύ!.

»Βλέπω καὶ μιὰ τερατόμορ-
φη γρηὰ σκεπασμένη μὲ λυκο-
τόμαρα. Ἐσπαξε ξύλα καὶ
προσπαθοῦσε νά ἀνάψῃ φωτιά.
Τὰ πονεμένα βογγητά σου συ-
νεχίζονταν κ' ἡ σκέψι πῶς κιν-
δυνεύεις μὲ κάνει σάν τρελλή!
Νοιώθω τὴν καρδιά μου νά
σπαράξῃ καὶ κάνω νά μῶ
στή σπηλιά γιὰ νά σέ βοηθῇ
σὼ. Νά σέ σώσω!...

Ὅμως ἡ γρηὰ στρίγγλα μ'
ἐμποδίζει... Καὶ κάτω ἀπὸ
τὰ λυκοτόμαρα πού τὴ σκεπά-
ζουν βγάξει τὸ δεξιὸ της χέ-
ρι. Τὸ προσέχω καὶ βλέπω
πῶς δὲν εἶναι χέρι γρηῆς!...
Εἶναι χέρι μελαψὸ νέας γυ-
ναίκας. Κρατάει ἕνα πιστόλι
καὶ μὲ δείχνει μὲ τὴν κάννη
του. Μὲ σημαδεύει θανατερὰ!

Ταυτόχρονα κ' ἐγὼ τραβά-
ω τὸ δικό μου πιστόλι καὶ
ταμπουρώνομαι πίσω ἀπὸ ἕ-
ναν κορμὸ δέντρου. Τὸ ἴδιο κά-
νει καὶ κείνη.

»Ἡ γρηὰ μοῦ ρίχνει πρώτη.
Τὴν πυροβολῶ κ' ἐγώ. Λνοί-
γουμε σωστὴ μάχη! Χωρὶς
κανένα ἀποτελεσμα. Τὰ δέν-
τρα μᾶς προστατεύουν καλὰ.

»Τέλος οἱ σφαῖρες τῆς στρίγ-
γλας τελειώνουν. Καὶ τὸ βά-
ζει στὰ πόδια γιὰ νά σωθῇ.
Τρέχει σθέλτη σάν νέα γυναί-
κα... Ἐγὼ τὴν κυνηγῶ, μὰ

καταφέρνει να μου ξεφύγῃ. Καί χάνεται στην πυκνή κι άγρια θλάστησι τῆς Ζούγκλας. Ἡ Τζέιν σταματάει γιά λίγο παίρνοντας γρήγορες λαχανιασμένες ανάσες.

Ὁ Γκαούρ τὴν κυττάζει μὲ ἀνείπωτη εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ, καλὴ μου φίλη!... Ἐβαλες σὲ μεγάλο κίνδυνο τῇ ζωῇ σου γιὰ νὰ μὲ σώσης!... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν καλωσύνη σου... Μόνο λῦσε με τώρα γρήγορα. Ἡ τερατομαρφή γρηά μπορεί νὰ ξαναγυρίσῃ. Δὲν θέλω νὰ κινδυνέψῃς ἄλλη φορά...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, τὸν κυττάζει παράξενα στὰ μάτια:

— Ναί... Μὰ πρὶν σὲ λύσω θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι... Εἶναι ἡ καλύτερη εὐκαιρία ποὺ μπορούσα νὰ βρῶ...

— Τί; ρωτᾷ ἀνύποπτος ὁ μελαψὸς γίγαντας. Συμβαίνει τίποτα στὸν Ταρζάν;

— Ὅχι... Ἀλλὰ εἶναι καιρὸς τώρα ποὺ προσπαθῶ νὰ πνίξω τὴν καρδιά μου!...

Καὶ καταπίνοντας ἓνα λυγμό, προσθέτει:

— Σὲ ἀγαπῶ, Γκαούρ... Μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ!... Μὲ τὸν Ταρζάν τίποτα δὲν μὲ δίνει... Δὲν μ' ἔχει παντρευτεῖ. Δὲν εἰμαι νόμιμη συντροφισσά του. Οὔτε κι ὁ Μπέιμπυ, ὁ μὸ νάκριβος γιὸς καὶ διάδοχός του εἶναι δικό μου παιδί.

•Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας εἶναι κακὸς καὶ ὑπουλός. Θέλει νὰ σὲ δολοφονήσῃ!... Τὸν μισῶ ἀφάνταστα γι' αὐτό

ἔφυγα χθὲς ἀπὸ τὴ σπηλιά του. Πῆρα τὸ δρόμο γιὰ νὰ φθάσω στὸ μεγάλο λιμάνι. Νὰ γυρίσω στὴν Ἀγγλία... Μα μπερδεύα τὰ μονοπάτια καὶ παραπλανήθηκα... Ὅλη τὴ νύχτα περπατοῦσα χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω. Ὄπου τὸ πρῶτ' βρέθηκα τυχαία ἐδῶ. Ἦτανε τυχερὸ φαίνεται, νὰ συναντηθῶμε... Ἰσως καὶ νὰ μὴν ξαναχωρήσουμε πιά ποτέ!...

Ἡ Τζέιν σταματάει πάλι γιὰ μιά στιγμή. Κ' ἐνῶ τὰ μορφα γαλάζια μάτια τῆς βουρκώνουν, συνεχίζει:

— Ἐλα λοιπόν, ἀγαπημένε μου!... Ἐλα νὰ φύγουμε μαζί!... Ἡ Ζούγκλα εἶναι ἀπεραντή!... Πάμε σὲ ἄλλη μα κρυνὴ περιοχὴ. Ἐκεῖ νὰ στήσουμε τὸ θρόνο καὶ τὴν εὐτυχημένη φωλιά τῆς ἀγάπης μας! Πίστεψέ με Γκαούρ: Καμμιά γυναίκα στὴ ζωὴ σου δὲν σὲ ἀγάπησε ποτὲ σὰν κ' ἐμένα!

Καὶ ἀναστενάζοντας προσθέτει μὲ συντριβή:

— Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ πῶ... Τώρα θὰ κόψω τὰ χορτόσχοινα ποὺ σὲ δένουν...

Ὁ Γκαούρ κάνει μιά κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Καὶ τὰ μάτια του παίρνουν ἄγρια ἔκφρασι:

— Μήνητ' φωνάζει. Μὴ μὲ λύσης!... Καὶ χάσου γρήγορα ἀπὸ μπροστά μου!... Σὲ γυναῖκες σὰν κ' ἐσένα δὲν θέλω νὰ χωριστῶ τῇ ζωῇ!... Φύγε!... Καλύτερα νὰ πεθᾷ νω! Χίλιες φορές καλύτερα!

Τὰ λόγια τοῦ μελαποῦ γι-

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας λέει στὸν Ταρζάν :
 — Ὁ Γκαούρ ! .. Αὐτὸς ὁ ἀπείσιος ἀγριάνθρωπος μὲ εἶχε ἀρπάξει καὶ μὲ κρατοῦσε σκλάβο του !

γαντα κάνουν τὴ Τζέιν νὰ νοιώ-
 ση θανάσιμη προσβολή ! Καὶ
 τρίζοντας μὲ λίσσα τὰ δόντια
 τῆς, μωγγρίζει :

— Χτήνος !... Δὲν ἔχεις
 λοιπὸν ἐξου κορδιά στὰ στή-
 θεια σου ; !

— Ἀγαπῶ τὴν Ταταμπού !
 τῆς ἀποκρίνεται. Μονάχα αὐ-
 τὴ θὰ γίνῃ συντρόφισσά μου !

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
 κλας καυχᾶται :

— Χά, χά, χά !... Ἄκουσε
 λοιπὸν κάτι πού εἶχα ἀποφα-
 σίσει νὰ μὴ σὲ πῶ : Ἐέρεις
 ποιά ἦταν ἡ Στρίγγλα πού
 σὲ βασάνιζε ; Ἐέρεις ποιά ἦ-

ταν ἡ γρηῃ μάγισσα πού ἀνα-
 ψε φωτιά νὰ σοῦ θγάλῃ τὰ
 μάτια ; Ἐέρεις ποιά ἦταν ἡ τε-
 ρατόμορφη κακούργα μὲ τὸ
 φίδι σὲ κεφάλι καὶ τὰ λυκο-
 τόμαρα σὲ κορμὶ ; Ἐέρεις
 ποιά ἦταν ἡ γερόντισσα μὲ τὰ
 μελαψὰ κοριτολοστικά χέρια ;

Ἀνίηστος ὁ Γκαούρ τὴ ρω-
 τᾷ :

— Ποιά ;

Ἡ Τζέιν ξεφωνίζει πανηγυ-
 ρικά :

— Ἡ Ταταμπού !...

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-

κλας σταματάει για λίγες στιγμές και συνεχίζει με σαδιισμό:

— Ναί!... 'Η αγαπημένη σου Ταταμπού ήταν!... Αύτη μασκαρεύτηκ' έτοι για να σε θάλη να σκοτώσης τόν Ταρζάν!... "Υστερα να σκοτώσης κ' έμένα!...

Κι άμέσως γυρίζοντάς του με περιφρόνησι τις πλάτες, βγαίνει από τη σπηλιά...

Ο Γκαούρ άκούει τά βήματα της να ξεμακραίνουν ογιά - ογιά και να χάνονται...

Καί δεμένος καθώς είναι, νομίζει πως ξανακούει στη φαντασία του, τά λόγια πού τού είχε πει ή μελαψή Κόρη: «Ο Ταρζάν θέλει να σε σκοτώση!... 'Η Τζέν να σε ξελογιάση!... Θά έκδικηθώ!...».

Έτσι, άναρωτιέται χαμένα: — 'Η Ταταμπού;! Μά πως είναι δυνατόν;! Μήπως ή ζήλεια της άσλεψε τό λογικό;

'Η καρδιά τού μελαφού παλικαριού σπαράζει στον πόνο. Βρίσκεται σέ άπελπισία! Σε άπόγνωσι!... Καί άθελά του άρχίζει να φωνάζη:

— Ταταμπούουουου!... Ταταμπούουουου!...

Και να: Δέν περνάνε λίγες στιγμές και γρήγορα βήματα άκούγονται να πλησιάζουν. Στο άνοιγμα της σπηλιάς ξαναπαρουσιάζεται ή τερατόμορφη Κραουμπούμ!...

Καί με τη βραχνή κι άλόκο τη φωνή της τού λέει:

— Νόμισες λοιπόν πως θά γλυτώσης άπ' τά χέρια μου; Χά, χά, χά!... Μάθε πως ά-

κόμα πιδ φριχτά θασανιότηρια σε περιμένουν τώρα!...

Ένας μονάχα τρόπος ύπάρχει για να σωθής: Νά μου όρκιστής πως θά σκοτώσης τόν Ταρζάν!...

Τά μάτια τού ύπέροχου Γκαούρ βουρκώνουν καθώς ή ρωτάει:

— Έσύ είσαι Ταταμπού; Έσύ είσαι, αγαπημένη μου;

'Η φοβερή μάγισσα δέν άποκρίνεται. Μόνο άρπάζει άπό τη φωτιά πού καiei έξω, ένα πυρωμένο κλαδι και ξαναμπάνει στή σπηλιά. "Υστερα σκύδει πάνω του για να τού θγάλη τά μάτια.

Ο Γκαούρ νοιώθει φρίκη στο άντίκρουσμα τού πυρωμένου κλαδιού. Καί κάνοντας μία άφάνταστα δυνατή κίνησι, σπάζει τά χοντρά γερά χορτά σχοίνα πού δένουν τά χέρια του. Ένώ ταυτόχρονα σχεδόν άνασηκώνεται...

'Η τερατόμορφη γρηά ξαφνιάζεται και τό βάζει τρομαγμένη στά πόδια πριν προλάβη να τήν άρπάξη στίς άτσαλένιες χερούκλες του...

Ο μελαψός γίγαντας λύνει γρήγορα και τά σχοινιά πού δένουν τά πόδια του. Πετιέται όρθος και βγαίνοντας από τη σπηλιά τρέχει να τη φτάση...

Τήν άκούει όμως από μακριά να ξεφωνίζει:

— Βοήθεια Μπουρουχούουουιν!... Ο Γκαούρ θά με σκοτώση!...

Δέν περνάνε λίγες στιγμές κ' ένα μεγάλο μπουλούκι από

καννίβαλους με κόκκινα ὄτερα παρουσιάζεται καὶ τοῦ φράζουν τὸ δρόμο. Στὰ χέρια τους κρατᾶνε τρομακτικὰ ρόπαλα! Ὁ Γκαούρ εἶναι ἀοπλος κ' ἡ θέσι του τραγική!

Καὶ νά: Οἱ ἀπαίσιοι ἀνθρώποι φάγονοι σηκώνουν τώρα τὰ ρόπαλά τους καὶ χύνονται πάνω του!...

Ὁ Γκαούρ δὲν δειλιάζει. Μ' ἕνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα βρίσκεται κοντὰ στὸν ἀρχηγό τους: τὸν τερατόμορφο Μπουρουχούν. Αὐτὸν ποὺ ἔχει σπκώσει τὸ πῖο μεγάλο καὶ βαρὺ ρόπαλο... Καὶ δίνοντάς του μιὰ ἀφάνταστα δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, καταφέρνει νὰ τοῦ ἀσπάξῃ τὸ πρωτόγονο αὐτὸ ὄπλο...

Τώρα ὁ γιγαντώσωμος ἔλθοντας σφίγγει μὲ λύσσα στὸ γέρι του τὸ τεράστιο ρόπαλο. Καὶ τὸ μακελεῖ ἀρχίζει.

Ὁ Γκαούρ κι αὐτὴ τὴ φορά δείχνεται γενναῖος κι ἀτρόμητος σάν Ἕλληνας!

Τ' ἀμέτρητα γυμνήματα ποὺ δέχεται δὲν τὸν κλονίζουν. Μὲ τὸ φοβερὸ ρόπαλο ποὺ κρατᾶει σωριάζει γύρω τοὺς ἀπαίσιους ἀνθρωποφάγους. Ὅμως τ' ἀνθρωπόμορφα αὐτὰ θηρία εἶναι πολλὰ! Τί θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ μόνανός του; Κι ὁ Ἰδιος καταλαβαίνει: πῶς γρήγορα θὰ κουρασθῇ καὶ θὰ ὑποκύψῃ!...

Μὰ ἡ Θεὸς Κόουμπα δὲν τὸν ἀφήνει νὰ χαθῇ... Ξαφνικά ἡ ἀνέσωνη φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο σὺνιζει τὸν ἀέρα φτάνοντας στ' αὐτιά του:

— Κουράγιο Μαντράχαλεε εεε!... Ἐγὼ εἰμ' ἐδώωω! Σχεδὸν ταυτόχρονα ἀκούγεται καὶ ἡ τρομερὴ κραυγὴ τοῦ Ταρζάν:

— Ἀόοοοο!... Ἀααόοοο! Ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει γρήγορα ἐκεῖ καὶ σφίγγοντας τὸ φονικὸ μαχαίρι του χύνεται σάν μανιασμένον λιοντάρι στοὺς μαύρους καννίβαλους. Κινδυνεύει τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Γκαούρ!...

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ τολμάει νὰ ζυγώσῃ. Τρομοκρατημένος καθὼς εἶναι, σκαρφαλώνει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πυκνὰ δέντρα. Κι ἀμέσως πηδώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, φτάνει γρήγορα ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ γίνεταί τὸ μακελεῖο. Τέλος, σκύδοντας πρὸς τὰ κάτω, ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Ἐ, ρε πλάξ ποὺ θὰ σπᾶ σὼ πάλι!...

Καὶ προσθέτει στοὺς μανιασμένους καννίβαλους:

— Πίσω κοκκινοφτέρηδες! Πίσω νὰ μὴ κατέβω καὶ σὰς ταράξω στὰ... χαστούκια!...

Ὅμως γρήγορα σοβαρεύει καὶ τὰ μεγάλα στρουγγυλά μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ φρίκη! Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του μεγάλο κακὸ γίνεται...

Ἐνας γιγαντώσωμος ἀσάπης πετᾷ μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ δύναμι τὸ ρόπαλό του καὶ θρίσκει τὸν Ταρζάν στὸ κεφάλι!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θγάζει σπαρακτικὸ βογγητὸ

και σωριάζεται κάτω άκίνητος.

— Πάει ο Μεγαλειότατος, μουρμουρίζει ο νάνος. Και του χρόνου νάμαστε καλά!..

Ο Γκαούρ βλέπει τη συμφορά πουπαθε ο φίλος του και τρέχει σάν τρελλός νά τον βοηθήση.

Όμως ένας από τους άγριους άνθρωπάγους βρίσκει την εύκαιρία πού ζητούσαν όλοι τους. Πλησιάζει τό μελαψό γίγαντα κρυφά από πίσω και τον χτυπάει με τό ρόπαλο στο κεφάλι!..

Τό ίδιο σπαραχτικό βογγητό θγαίνει κι από τά στήθεια του άτρόμητου Έληνα γίγαντα. Και σωριάζεται κι αυτός κάτω, πλάι στον άγαπημένο ά δελφό και φίλο πού ζήτησε νά σώση!..

— Πάει κι ο Μαντράχαλος! Εύτυχισμένος ο καινούριος χρόνος!

Οι καννίθαλοι με τά κόκκινα φτερά άλαλάζουν τώρα άγρια, πανηγυρίζοντας τη νίκη τους!.. Ένώ ταυτόχρονα ρίχνουν λαίμαργες ματιές στους δυό καλοθρεμένους γίγαντες και ξερογλείφονται σά νά βυζαίνουν τις μύτες τους.

Τέλος τούς σηκώνουν στά χέρια και ξεκινάνε άργά, τραδώντας για τά χορταρένια και λύδια τους. Έκεί θ' ανάψουνε μεγάλες φωτιές και θά τούς ροδοπήσουν σάν λαχταριστά μανάρια!

Ο νάνος μουρμουρίζει με ζήλεια από ψηλά.

— Στο λαιμό νά σᾶς κά-

τσουνε καλύτερα πεσκέδες! Κι άμέσως τραβάει από τό τομαρένιο παντελονάκι του την άν οικονομητη κουμπούρα πού είχε πάρει φεύγοντας από τό πέτρινο βουνό...

Τη σηκώνει ψηλά, κλείνει τά μάτια του και τραβάει με δύναμη τη σκουριασμένη σκανδάλη της!..

Τίποτα!..

Την ξανατραβάει κι άλλες φορές ακόμα, ώσπου κάποτε παίρνει φωτιά:

— Μπούμμι!..

Ο άμοιρος Ποκοπίκο τραντάζεται δρόκληρος! Η κουμπούρα ξεφεύγει από τά χέρια του. Κι ο ίδιος γλυστράει απ' τό κλαδι πού στηρίζεται και γκρεμοτσακίζεται κάτω ξεφωνίζοντας:

— Βοήθεια και τούς έφαιααα!..

Όμως τό ίδιο και περισότερο τρομάζουν κι οι άνθρωποφάγοι!

— Κεραυνός! ξεφωνίζει τρομοκρατημένος ο Μπουργουχούν.

— Κεραυνός! Κεραυνός! έπαναλαμβάνουν κ' οι καννίθαλοι!

Πρώτος ο φύλαρχος τό θάζει σάν τρελλός στά πόδια νά σωθή. Μά και οι μαύροι του πετάνε κάτω τούς άναίσθητους γίγαντες και τρέχουν άλαφιασμένοι πίσω του. Σάν έ λάφια πού τά κυνηγάει πεινασμένο λιοντάρι!

Ο Ποκοπίκο — πεσμένος τώρα κάτω — τρίβει τά πονεμένα πιασινά του μουρμουρίζον-

τας:

— Γιά κύττα πώς λακκίσαινε!... Οὐ νά μοῦ χαθῆτε φοβιτοιάρηδες!...

Ἀμέσως σηκώνεται καί πλησιάζοντας τὸν Γκαοῦρ καί τὸν Ταρζάν ποὺ βρίσκονται κάτω ἀναίσθητοι, τοὺς κυττάζει μὲ οἴκτο:

— Σὰν πολὺ στοὶ ραχάτι τὸ ρίζατε! τοὺς λέει.

Καί τοὺς ἀρχίζει σὰ χαστούκια:

— Κλάφ, κλούφ!... Κλάφ, κλούφ!... Νά κ' ἐτούτη, νά κ' ἐκείνη!

Πρῶτος ἀπὸ τοὺς δυὸ συνέρχεται ὁ Γκαοῦρ. Σὲ λίγο καί ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Κ' οἱ δυὸ πετιῶνται ὀρθοί καὶ ρωτᾶνε χαμένα:

— Ποιὸς κυήγησε τοὺς μαύρους; Ποιὸς μᾶς ἔσωσε; Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει σοβαρά:

— Τοῦ λόγου μου, μὲ τὸ συμπαθεῖο!

— Ἐοῦ! τὸν ρωτᾶνε κ' οἱ δυὸ μαζί μὲ κατάπληξι.

— Μάλιστα!... Δὲν σᾶς γε μίζω δηλαδὴς τὸ μάτι;

— Καί πῶς τὰ κατάφερες, ὁρὲ θηρίο;

Ὁ Ποκοπικό παίρνει ὕφος καί κάνοντας πῶς στρίβει τὸ ἀνύπαρκτο ταιγγελωτὸ μουστάκι του, μουρμουρίζει βαρειά:

— Ἄς εἶν' καλὰ τὸ νταῖλι-κι μου!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΡΑΟΥΜΠΟΥΜ!

Ἡ νύχτα ἔχει ἀρχίσει ν' ἀ-

πλῶνῃ τὰ μαῦρα φτερά της πάνω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη νυσταγμένη Ζούγκλα.

Πέρα μακριὰ οἱ καννίδαλοι ἔχουν ἀνάψει μεγάλες φωτιές γύρω ἀπὸ τὸ χορταρένιο χωριό τους. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ προστατευθοῦνε ἀπὸ ἃ πεινασμένα θηριὰ τῆς νύχτας.

Οὐρλιάσματα τίγρεων καί θρυχηθμοὶ λιονταριῶν ἀκούγονται δεξιὰ κι ἀριστερά, πίσω ἀπὸ τίς πυκνὲς φυλλωσιές.

Οἱ δυὸ γίγαντες λένε στὸν Ποκοπικό:

— Πᾶμε...

Ὁ νᾶνος ψάχνει γύρω καί θρῖσκει τὴν ἀνοικονόμητη κουμπούρα του. Τὴ σηκώνει καί τὴν ξανακρῦβει στὸ τομαρένιο πανταλονάκι του.

Κι οἱ ρεῖς μαζί ξεκινᾶνε ὀργὰ κουβεντιάζοντας. Λένε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον τὰ ὅσα εἶχαν συμθεῖ.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταρζάν ἀναρωτιέται μὲ ἀπορία:

Πενήντα χρόνια ζῶ σ' αὐτὴ τὴν καταραμένη Ζούγκλα!.. Κι ὅμως τὸ ὄνομα Κραουμπόμ ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ ἀκούσω!... Ὅτε ξέρω νὰ ζῇ, πουθενά ἐδῶ, μιὰ μάγισσα ποὺ νὰ ἦ λένε ἔτσι... Ποιὰ νὰ εἶναι ἄραγε αὐτὴ ἡ Κραουμπόμ;

Ὁ Γκαοῦρ τὸν ἀκούει νὰ μονολογῇ, μὰ δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Γιατί μιὰ φοβερὴ ὑποψία ἔχει σηνώσει στὸ μυαλό του. Καί συλλογιέται:

— Ἡ Ταταμπού!... Μὰ τί λόγο εἶχε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό;

Τόσο λοιπόν ή ζήλεια θολώνει
τό νοῦ μιᾶς γυναίκα;

Ξαφνικά, ὁ Ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας θυμίζεται τῇ συν-
τροφισσᾷ του. Καί τὸ πρόσωπό
του σκοτεινιάζει καθὼς λέει
στό μελαψὸ γίγαντα:

— Ἡ Τζέιν λείπει ἀπὸ χθές.
Ἐχει εξαφανισθῇ!.. Μήπως
αὐτὴ φόρεσε τὰ θρωμερὰ λυ-
κοτόμαρα κι' ἔβαλε τὸ θαλ-
σαμωμένο φίδι στό κεφάλι
τῆς; Μήπως αὐτὴ εἶχε μεταμ-
φιστῇ σ' ἡν τερατόμορφη μά-
γισσα Κραουμπούμ;

Ὁ Γκαοῦρ τὸ ἀποκλείει:

— Ὅχι... Αὐτὸ εἶναι ἀδύνα-
τον!..

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.
Μήπως τῇ συνάντησες πούθε-
νά;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας θρί-
σκεται σέ πολύ δύσκολη θέσι.
Πῶς μπορεῖ νά μιλήσῃ στόν
Ταρζάν γιά τῇ συνάντησί του
μέ τῇ Τζέιν. Πῶς νά τοῦ ἐπα-
ναλάβῃ τὰ λόγια ἀγάπης ποῦ
τοῦ εἶπε; Νά τοῦ πῇ ψέματα;
Οὔτε κι' αὐτὸ μπορεῖ νά τό
κάνῃ!

Ἀποφεύγει λοιπόν ν' ἀπο-
κριθῇ στήν ἐρώτησί του. Καί
τοῦ λέει μέ δεσποσύνη:

— Ὅχι!... Δέν μπορεῖ νά
ἦταν ἡ Τζέιν.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Πρόσεξα τὰ χέρια τῆς
μάγισσας. Δέν ἦταν μαύρα ὡ-
πως ἔπρεπε νά ἦταν. Μά οὐ-
τε καί λευκά ὅπως εἶναι τὰ
χέρια τῆς συντροφισσᾶς σου.

— Ἀλλά τί ἦταν; ρωτᾷ
περίεργος ὁ Ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας.

— Μελαψά, τοῦ ἀποκρίνε-
ται.

Κι' ἐπαναλαμβάνει ἀναστε-
νάζοντας:

— Μελαψά!..

Ὁ Ποκοπίκο ἀναπηδάει:

— Πῶς; Μελαψά; Μά τότε
θάταν ἡ Ταταμπούκα! Ἡ κι-
ρά Λουκούμω μας! Εἶμαι θέ-
βαιος!

— Γιατί; τὸν ρωτᾷ ὁ Γκα-
οῦρ.

— Γιατί, σάν ἀνεβήκαμε οἱ
κοκκινοφτέρηδες ἀραπίδες
στήν κορφή τοῦ θουνοῦ μας
καί σέ ἀρπάξανε κοιμισμένο,
τοῦ λόγου μου δέν κοιμήμοι-
να, μά παράστανα τὸν φόφο
κορῆ, μέ τὸ συμπάθειο. Κα-
θότι ἂν πεταγόμουν ἀρθῶς
θὰ τοὺς ἔσφαζα καί θὰ λέρω-
να τὰ εὐράχια μας...

— Λοιπόν;

— Τὸ λοιπόν, μόλις νῆ πῆ-
ρανε καί φύγανε, τρυπῶν
ἐντὸς τῆς σπηλιάς γιά νά ἐπυ-
πνήσω τὴν Ταταμπούκα καί
νά τῆς πῶ τὰ καθέκαστα!..
Ἀλλά δέν τῆς τὰ εἶπα...

— Γιατί;

— Καθότι μονάχα οἱ τρελ-
λοι μιλᾶνε μονάχοι τοὺς.

— Δηλαδή;

Δηλαδή, ἡ κυρά Λου-
κούμω δέν ἦταν μέσα στὴ
σπηλιά. Οὔτε πούθεν ἀλλοῦ
πάνω στὴν κορφή!.. Τὸ ὅποι-
ον εἶχε γίνῃ ἀφαντὴ καί...
ζωὴ σέ λόγου μας!..

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

Ἔτσι, προχωρώντας, φθά-

νουν στο μεγάλο ξέφωτο που χωρίζουν τα μονοπάτια. Πού το ένα τραβάει προς την διατολή, στο πέτρινο θουνό και το άλλο προς τη δύσι, στη σπηλιά του Ταρζάν. Είναι το σημείο που χωρίζουν πάντα οι δυο γίγαντες.

Ο Γκαούρ ευχαριστεί τον "Αρχοντα της Ζούγκλας" που κινδύνεψε τη ζωή του για να τον βοηθήσει και να τον σώσει...

"Υστερα, μαζί με το νάνο, παίρνουν το μονοπάτι για το περήφανο θουνό τους.

Ο Ταρζάν ακολουθεί μο-

νάχος το άλλο κατηφορικό μονοπάτι, τραβώντας μελαγχολικός για τη σπηλιά του.

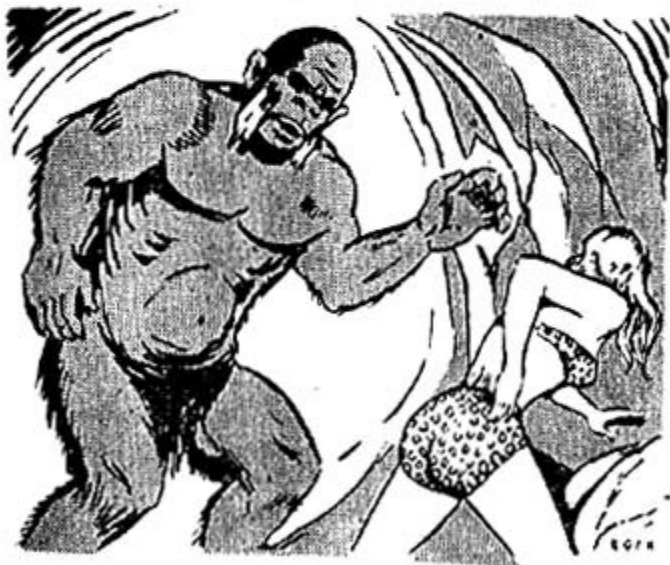
Και τώρα ως παρακολούθησουμε πρώτα τον μελαφρό "Έλληνα γίγαντα. "Υστερα, πετάμε, με τη φαντασία μας και στη σπηλιά του "Αρχαίτη της Ζούγκλας.

.....

Και νά :

Ο Γκαούρ και ο Προσκόκο φτάνουν στους προποδες του θεόρατου πέτρινου θουνού.

Ο νάνος, κρύβει πάλι άνα

Και η Τζέιν διηγείται :

— Ο γορίλλανθρωπος ζήτησε να με αρπάξει. Έγώ όμως παλεύοντας απεγνωσμένα, κατάφερα να του ξεφύγω !..

μεσα στους δυό θράχους την τεράστια κουμπούρα του. Ύστερα, χαϊδεύοντας τη σκουριασμένη σπάθα του μурμουρίζει :

— «Ω, έιδοξη και θρυλική χατζάρα μου!.. Απόψε θαύσαι παραπανούμενη!... Καθότι τό μέγα κατόρθωμά μου τδκανά διά τής κουμπούρας και ούχι δι' έσου!... Τί νά γίνη όμως!... Πέο' πώς είχες σήμερις... ρεπό!

Στό μεταξύ, ο γιγαντόσωμος Έλληνας σκαρφαλώνει στά θράχια... 'Ο Ποκοπίκο τόν ακολουθεί καθυστερημένος σκαρώνοντας στο άψι— οθήσε και τό άπαραίτητο σι— χάκι του :

*«Έκασε σ' αύγά σου, χάρουε»,
γιάντ' ήρθε κ' ή σειρά μου,
ψυχούλες γ' αναπάνουν τά
χατζαροκούμπουρά μου!...»*

Τέλος, φτάνουν κάποτε στην κορφή κι' αντικρύζουν την Ταταμπού που κάθετ' έξω από τη σπηλιά!

'Ο Γκασούρ την κυττάζει κατάπληκτος. Δέν πιστεύει στά μάτια του που τη βλέπει.

— 'Εσύ έδω; ρωτάει.

'Η μελαψή Έλληνίδα σηκώνεται ξεσηκώνοντας ταυτόχρονα σέ ακράτητους λυγμούς. Και πέφτοντας στην άγκαλιά του, ψιθυρίζει:

— Ναί, αγαπημένε μου! Μετάνιωσα γι' αυτό που έκανα!... Και ξαναγύρισα!... Συχώρεσέ με!...

'Ο Ποκοπίκο σκουντάει με

τρόπο τόν γίγαντα:

— Δέν στάλεγα, μάγκα; τού κάνει. Τοῦ λόγου της ή— τονε ή μάγισσα Κρακουπούμ!

'Ο Γκασούρ σπρώχνει έλαφρά την πανώρια Κόρη που εξακολουθεί νά κλαίη:

— Ταταμπού, τή ρωτάει ψυχρά. Πέο' μου τί σ' έκανε νά μου φερθής έτσι; Πώς θάστηξε ή καρδιά σου νά μου κόνης τόσα φριχτά θασανιστήρια; Νά μου ξερριζώνης τά μαλλιά!... Νά μου τραβάς τά νύχια!... Νά μου τρυπάς μέ τη χαντρή θελόνα τό κορμί!...

'Η μελαψή Έλληνίδα τόν κυττάζει χαμένα:

— 'Εγώ;! Δέν ξέρω. Γκασούρ! Δέν καταλαβαίνω τί μου λές!... Πότε σου ξερριζώσα τά μαλλιά; Πότε σου τράβηξα τά νύχια; Πότε τρύπησα τό κορμί σου μέ θελόνα; Μά τρελλάθηκες, αγαπημένε μου;

'Ο μελαψός γίγαντας θυμώ— νει :

— Τώρα δέν όμολόγησες; Τώρα δέν μου ζητούσες νά σέ συχωρέσω;

'Η Ταταμπού του έξηγεί:

— 'Εγώ γιά άλλα σου μιλούσα... Άκουσέ με Γκασούρ και θά καταλάβεις: 'Ο χθεσινός καυγάς μας μ' έκανε νά πάρω μιά τρελλή απόφασι. Νά φύγω γιά πάντα από κοντά σου... Νά πάω νά πέσω και νά πνιγῶ στο μεγάλο ποτάμι!... 'Ετσι τή νύχτα περίμενα ξάγρυπνη ώπου νά σέ πάρη ο ύπνος... Ύστερα θγήκα κρυφά από τη σπηλιά που είχα πλαγιάσει και προχωρώντας

ἀθόρυθα ἄρχισα νὰ κατεβαί-
νω τὰ θράχια τοῦ θουνοῦ μας.
"Ὡπου ἔστισα κάτω καὶ πῆ-
ρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ ποτάμι
ποῦ θὰ μοῦ χάριζε τὸ θάνατο
καὶ τὸ λυτρωμό!...

"Ὁμως, ἄλλοιμονοί!... Σὰν
βρέθηκα στὶς ὄχθες του δὲν
μπόρεσα νὰ πραγματοποιήσω
τὴν τρελλὴ ἀπόφασί μου! Ὅ-
τε νὰ πεθάνω, οὔτε νὰ ζήσω
μακριὰ σου μοῦ ἦταν δυνα-
τόν!...

"Ἡ ἀπέραντη καὶ ἀγνή ἀ-
γάπη ποῦ νοιώθω γιὰ σένα,
μ' ἔκανε νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ
στὸ θουνό μας. "Ἡρθα νὰ σοῦ
ζητήσω νὰ μὲ συχωρέσης!...

"Τώρα πιά δὲν θέλω νὰ χτυ-
πηθῆς καὶ νὰ σκοτώσης τὸν
Ταρζάν. Κατάλαβα πῶς ἀντὶ
ἔκανες αὐτὸ θὰ γινόσουν ἕνας
τιποτένιος δολοφόνος!... "Ἐνα
μόνο ἐξακολουθῶ νὰ θέλω ἀ-
κόμα καὶ μιὰ μονάχα χάρι
σοῦ ζητῶ: Νὰ φύγουμε, ὅσο
πρὶν γρήγορα μπορούμε, ἀπὸ
τὴ Ζούγκλα. Νὰ πᾶμε στὴν
ἐνδοξη κι' ἀγαπημένη μας πα-
τρίδα. Στὴν ἀθάνατη Ἑλλά-
δα!...

"Ὁ Ποκοπικό ποῦ τὴν ἀ-
κούει, μουρμουρίζει:

— Βρὲ γιὰ δὲς πῶς τὰ γυ-
ρίζει ἡ ἀτιμὴ! Τί σοῦ εἶναι,
τέλος πάντων, κι' αὐτὲς οἱ γυ-
ναῖκες!...

Καὶ ξανασκουντῶντας τὸν
Γκαούρ, τὸν συμβουλεύει:

— Μὴ τὴν πιστεύης, ἀδερφέ
μου «Μεγαλειότατε»! Λυτὴ
ἦταν ἡ Κραουμπαμπού!...

Η «ΜΑΓΙΣΣΑ» ΞΕΜΑΣΚΑΡΕΥΕΤΑΙ

Καὶ τώρα, μὲ τὰ φτερά τῆς
φαντασίας μας, ὅπως εἴπαμε,
ἄς πετάξουμε στὴ μακρινὴ
σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

"Ἐχει ἀρχίσει νὰ σκοτενιά-
ζῃ πιά...

"Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ κάθε-
ται, μονάχη κι' ἔρημη, ἡ κον-
τόχοντρη μαύρη πυγμαία. Ἡ
θρυλικὴ μαϊζέλ Χουχού! Τὸ
«Μαῦρο τριαντάφυλλο» τῆς
Ζούγκλας ποῦ εἶναι ἐρωτευ-
μένο μὲ τὸν σκληρὸ κι' ἀγέ-
ρωχο Ποκοπικό!...

Τὴ στιγμή αὐτὴ τὸν συλλο-
γιέται ἡ ἄμοιρη καὶ ψιθυρίζει
ἔτοιμη νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυ-
γμούς:

— Μέρες ἔχει νὰ φανῇ ὁ πα-
λημομαγκλαράς, ποῦ κακοχρῶ-
νο νύχτη, μὲ συγχωρεῖτε κιδ-
λας! Θὰ ξεθύμανε φαίνεται τὸ
«φίλτρο τοῦ Ἑρώς» ποῦ τὸν
εἶχα ποτίσῃ (*). Πρέπει, τὸ
λοιπόν, νὰ ξαναπάω στὴ Χούλ-
χα. Νὰ μοῦ δώσῃ κι' ἄλλο γιὰ
νὰ τὸν ξαναποτίσω!... Ἀλλοι-
ὤς θὰ μὲ ἀπαρattiῇ τὸ που-
λάκι μου, ποῦ τρομάρα νὰ
τοῦρθη, μὲ συγχωρεῖτε κιδ-
λας!...

Νὰ δῶς ποῦ ξαφνικά, γρή-
γορα θήματα ἀκούγονται νὰ
πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος τῆς.

"Ἡ πυγμαία μὲ τὸ θρυλικὸ
τσουλούφι, πετιέται ὀρθή κι'
ἀφουγγράζεται μ' ἐνδιαφέρον.

(*) Διάβασε τὰ προηγούμε-
να τεύχη «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡ
ΖΑΝ».

Δέν περνάνε λίγες στιγμές καί, τρέχοντας σχεδόν, φθάνει καί σταματάει μπροστά της μιά τερατόμορφη μαύρη γρυά...

Στό κεφάλι της θρίσκειται ένα κουλουριασμένο φαρμακρό φίδι. Τό κορμί της είναι σκεπασμένο μέ θρωμερά λυκοτόμαρα!...

Είναι ή τρομερή μάγισσα Κραουμπούμ!...

Ή Χουχού χύνεται πάνω της καί μέ τήν πρώτη κίνησι τής τραδάει τό φίδι από τό κεφάλι. Ἀμέσως μετά θγάζει τά λυκοτόμαρα από πάνω της.

Ἐκείνη ἀφαιρεῖ τά ψεύτικα μπροστινά δόντια της. Τινάζει τή σκόνη πού ἔκανε ἄσπρα τά μαλλιά της καί ρωτάει ἀνήσυχη τή Χουχού :

— Γύρισε :

— Ὅχι ἀκόμα! Ξεμασκορέψου ὅμως γρήγορις. Ὅπου νῆσαι θά φτάση. Κί' ἂν σέ δῇ ἔτσι, κλάφτα Χαράλαμπε, μέ συγχωρεῖτε κιδλας!..

Καί μπαίνοντας θιαστική μέσα στή σπηλιά, τής φέρνει νερό... Ἡ «Μάγισσα» πλένει γρήγορα τό μαύρο πρόσωπό της. Βγάζει τή μογιὰ καί τό ξανακάνει λευκό!... Τέλος, ἀρχίζει νά σκουπίζεται...

Μά ή πυγμαία τή σταματάει :

— Στάσου! Δέν τέλειωσες ἀκόμα. Πρέπει νά ξεπλύνης καί τά μπράτσα σου... Ξεχνάς πώς τάχεις θάψει μελαιψά σάν τής Ταταμπού ;

Ἔτσι καί γίνεται. Σέ λίγες στιγμές τό ξεμασκορέμα ἔχει

τελειώσει. Καί ή ἄλλοτε «Μάγισσα» κάθεται ἀτάραχη στήν πέτρα πού θρίσκει ἔξω από τό ἀνοιγμα τής σπηλιάς.

— Χουχού, λείε στήν πυγμαία. Σκέψου πώς κατάφερα σήμερα νά ξεθαφτώ καί νά ξαναθαφτώ μονάχη. Καί τόσο καλά πού καθόλου δέν μέ κατάλαβε ὁ Γκαούρ!... Χωρίς νά ἔχω καί καθρέφτη!...

Ἡ κοντόχοντρη ἀραπινούλα κρύβει κάπου ἐκεῖ κοντά τό θαλασσωμένο φίδι καί τά λυκοτόμαρα!... Κί' ὅταν ξαναγυρίζη ἔξω από τή σπηλιά, ρωτάει :

— Λοιπόν; Πέτυχε τό κόλπο, ή τάκκανες μούσκεμα, μέ συγχωρεῖτε κιδλας;

Ἡ ἄλλοτε «Μάγισσα» δέν προφταίνει νά τής ἀποκριθῇ. Γιατί τήν ἴδια στιγμή θαρειές ἀνδρικές πατημασιές ἀκούγονται νά πλησιάζουν στό σκοτάδι.

Εἶναι ὁ Ἄρχοντας τής Ζούγκλας πού φτάνοντας στή σπηλιά του ἀντικρύζει τή Τζέιν καθισμένη στήν πέτρα:

— Πῶς;! Ἐσύ ἐδῶ; τή ρωτάει. Πού ἦσουν; Πότε γύρισες;

Ἡ σατανική λευκή γυναίκα πετιέται ὀρθή, πέφτει στήν ἀγκαλιά του καί ξεσπάει σέ ἀκράτητους λυγμούς:

— Ταρζάν!... Ἀγαπημένε μου Ταρζάν!... Εἶναι θαῦμα πού μέ θλέπεις μπροστά σου ζωντανή!... Ὁ Γκαούρ, αὐτός ὁ τρομερός κανίβαλος, μέ κρατοῦσε σκλάβο του... Τώρα μόλις ἦρθα...

‘Ο λευκός γίγαντας παρα-
γενεύεται:

— ‘Ο Γκαούρ;! Μά πριν λί-
γο χωρίσαμε με τόν Γκαούρ!
‘Από τή νύχτα τόν είχαν άρ-
πάξει οι άνθρωποφάγοι με τά
κόκκινα φτερά!... Καί μιά
φοβερή καί τερατόμορφη
γρηά μάγισσα τόν θασάνιζε!

‘Η Τζέιν συνεχίζει:

— Δέν ξέρω τί μου λές... ‘Ε-
γώ τόν συνάντησα τυχαία
χθές. Είχα θυγή νά μαζέψω
καρπούς. Μου είπε πώς με ά-
γαπάει. Καί μου ζητούσε νά
παρατήσω έσένα καί νά φύγω
μαζί του...

›Εγώ, φυσικά, τόν έθρिसα
καί τόβαλα υτά πόδια γιά νά
σωθώ άπό τά θρωμερά του
χέρια... Μά εκείνος με κυνή-
γησε καί μ’ έφτασε!...

›Τέλος μ’ έδωσε με γέρα
χορτόσχοινα, με σήκωσε στήν
άγκαλιά του καί μ’ έφερε σέ
μιά μακρινή κι άγνωστη σπη-
λιά... Μ’ έκρυψε μέσα εκεί καί
μου είπε: «—Θά ξαναγυρίσω
αύριο!... “Αν ώς τότε δέν έ-
χεις αλλάξει γνώμη, θά σέ
σκοτώσω!...».

›Υστερα έφυγε θιαστικός.
Μά δέν ξαναγύρισε τήν άλλη
μέρα όπως είχε πη... Σίγουρα
θά τόν έπιασαν αυτοί πού λές:
οι άραπάδες με τά κόκκινα
φτερά!...

— Κι’ έσύ πώς τά κατάφε-
ρες νά σωθής; ρωτάει ο Ταρ-
ζάν.

— Φώναξα σάν τρελλή, ζη-
τώντας θυήθειαι!... Εύτυχώς
περνούσε τυχαία άπ’ έξω ο γο-
ρυλλάνθρωπος Νταμπούχ. Με

άκουσε καί μπαίνοντας στή
σπηλιά μ’ έλυσε... “Υστερα,
ζητούσε νά με πάρη μαζί
του. Μά κατάφερα νά τόν ξε-
γελάσω καί νά του ξεφύγω...
“Εται, κρύφτηκα σέ μιά κου-
φάλα δέντρου καί μ’ έχασε.
Σάν νύχτωσε θυήκα άπό τήν
κρυψώνα μου καί τρέχοντας,
έφτασα έδώ στή σπηλιά μας...

‘Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας
έχει γίνει τώρα θεριό άνήμε-
ρο. Καί τρίζοντας με λύσσα
τά δόντια του μουγγρίζει:

— Σκύλε Γκαούρ!... “Εχει
δίκηο ή Τζέιν πού μου λείει
πώς πρέπει νά πεθάνης!.. Αύ-
τη τη φορά δέν πρόκειται νά
σέ συχωρέσω!... Μόνο αν λεί-
ψης έσύ άπ’ τή Ζούγκλα θά
νοιώσω πώς είμαι πραγματι-
κός “Αρχοντας κι “Αφέντης
της!...

Καί θηματίζοντας νευρια-
σμένος, πηγαиноέρχεται σάν
λιοντάρι στο κλουβί του.

‘Η Τζέιν ξανακάθεται ήου-
χη πάλι στήν πέτρα σκουπί-
ζοντας, με τή ράχι τής παλά-
μης, τά ψεύτικα δάκρυά της.

‘Η Χουχού σκύβει στο αύτί
της καί ψιθυρίζει:

— Μπράβο, κυρά Μαντάμα
μου! Σπουδαία είσαι! Πού
διάβολο τίς σοφίστηκες τόσες
ψευτιές!... Φτού σου νά μην
άθασκαθής, παληοθρώμα! Με
συχωρείτε κιόλας!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Μιά μεγάλη έκπληξις τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»
τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ τὸ 35ον καταπληκτικόν
κὸ τεύχος μὲ τὸν τίτλο :

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ'Ν

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Μπέϊμτυ, ὁ μοναχογιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ταρζάν—Τρο-
μακτικὴ Ἑκρηξίς συνταράζει τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ τῆς
Ζούγκλας.—Θανάσιμη πάλη Γκαούρ καὶ Ταρζάν.—Μιά
μεγάλῃ πηγὴ πετρελαίου! — Τὸ σατανικὸ τέχνασμα τῆς
Τζέϊν.—Φοβερὸ μυστήριον ἐπὶ τὴν χάρακα τοῦ θανάτου! —
Μιά πρωτόγεννη Ἑλληνικὴ σημαία — Τὸ μυστήριον τοῦ
«Νεροῦ τῆς Φωτιᾶς» — Ὁ Μποκόπο βαρύνεται τὴν... χορ-
τοφαγία.—Θάνατος ἐπὶ σκυλιά!

Ο Λ Ε Σ καὶ Ο Λ Ο Ι

Περιμένετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη νὰ διαβάσετε τὸ τεύ-
χος ποὺ θὰ σᾶς μείνῃ ἀξέχαστο :

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ'Ν

Τὸ ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β *Αθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

*Εκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιὸς 18—*Αθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΣ 34

ΤΙΜΗ ΑΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΖΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΑΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694